

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Star Wars

Könyvajánló

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 5. szám, 2016. május

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Black Aether #2	3.
TBA Podcast 2016/02 – Május	3.
Micro Aether! – Ingyenes, digitális antológia amatőr íróknak!.....	3.
Újhold Magazin	3.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

Galaktikabolt – Vékony Krisztián: Sors-algoritmus	4.
Galaktikabolt – Michael Walden: Esthar	4.
Agave – N. K. Jemisin: Az ötödik évszak	4.
Agave – Lev Grossman: A varázsló birodalma	5.
Tuan – A háború vihara	5.
Delta Vision – J. Goldenlane: Pokoli balhé	5.
Delta Vision – J. Goldenlane: Isteni balhé	5.

SZÉPIRODALOM

Mocsi bácsi meséi – Mocsolád harangja /Milton Gray/ ...	6.
A győzelem ára /The Economist/	9.

A JÖVŐ ÚTJAI

A majmok /Grigorij Proverka/	14.
Iwazza halála /Kétvirág/	15.
Ködbe zárva /JohnnySilver/	15.

FANTASY

Bíbor Penész /Stephen Rackham/	19.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Az igazi szörnyek /Dana/	24.

STAR WARS

A Whill krónika kritikája /HomoErgaster/	26.
“Z” /Anonymus R. Chynewa/	28.
Üzenet haza - 1. rész /Jimmy Cartwright/	29.
Üzenet haza - 2. rész /Jimmy Cartwright/	29.
Tanítvány /Anonymus R. Chynewa/	30.
Emlékek /Lothryen/	31.

KÖNYVAJÁNLÓ

James Luceno: Tarkin /HomoErgaster/	32.

Szerkesztőségi köszöntő

Kedves Olvasó!

Talán mondhatjuk, hogy a Lidércfény AKF története során a május hagyományosan a Star Wars jegyében telik, persze nem mindig, és nem feltétlenül teljes terjedelemben. Jelenlegi borítónkról azonban feltételezhetően kiderül, hogy most foglalkozunk a témával, mégpedig néhány saját novella erejéig. A történet azonban nem itt kezdődik...

Talán más is feltűnt a borítón. Egy áttetsző logó, amely a Lidércfény Író Kört, avagy rövidítve LIK-et jelképezi. Ezen számunk tehát különleges, hiszen itt debütál a LIK, itt publikálunk elsőként olyan novellákat, amelyek az írókör keretein belül, egy adott feladatra készültek. Még az idei első gyűlésen merült fel az ötlet (miután rendesen kitárgyaltuk a VII. epizódot), hogy ha már olyan jól tudjuk milyenek kellett volna lennie Az Ébredő Erőnek, és persze még azt is jobban tudjuk, mi valójában a Star Wars, nosza, írjunk olyan rövid novellákat a világon, amelyben nem szerepelnek ismert karakterek, de utalni lehet rájuk.

Akik régebb óta figyelemmel kísérik tevékenységünket, talán emlékeznek rá, hogy régebben már volt egy ugyanilyen nevű írókörünk. Annak működését több okból kifolyólag felfüggesztettük, ám tavaly október végén új helyszínen és időpontban sikerült újraindítani. A LIK működéséről egyelőre csak egy idézetet közlök – mert ugyebár fő a misztikuság, meg a rejtély:

„Itt élet van, itt munka folyik.”

Ami még bizonyára feltűnhet, hogy most kimaradtak a versek. Tudom, sok olvasónk szereti olvasni alkotóink költeményeit, és nyilván az alkotók is szeretik viszontlátni verseiket. Őszintén szólva időhiányból fakadóan „áldoztam fel” szerkesztés közben a rovatot, ahogyan a sorozatokkal, filmekkel foglalkozóakat is. Ígérem, következő számunkban pótolom ezen hiányosságot.

Most pedig már nincs más hátra, minthogy kellemes kikapcsolódást, jó szórakozást kívánjak!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 5. szám, 2016. május**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Postart art for Star Wars Battlefront

Illusztrációk: Internet,
a Nyakonöntött Próbagoblin
Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan

Black Aether #2

Büszkén jelenthetem, hogy a Black Aether magazin második száma elkészült! Azt hiszem tényként mondhatom, hogy a magazin nagyon rövid idő alatt, már az első szám megjelenésével elérte azt a célt, amit kitűzött maga elé.

Ösztönözte, inspirálta a magyar amatőr vagy akár profi írókat és grafikusokat!

Ezt semmi sem bizonyítja jobban, mint hogy a második számban már 15(!) Lovecrafti, weird történetet olvashatsz, igaz, ezek közül van amelyik „csak” kettő oldal terjedelmű. Én azonban biztos vagyok benne, hogy legyen bármilyen rövid is egy történet, kellőképpen tud szórakoztatni, borzongatni és nem egy esetben olyan történések tud eléd tárnai, amik elgondolkoztatnak a tér és az idő végtelen kapcsolatáról. A Black Aether magazin második számában, ismét minden történethez egyedi illusztráció készült, amik vissza adnak egy-egy eseményt, hangulatot vagy érzést.

A magazin 25 ember – író, grafikus, tördelő, szerkesztő – munkájának az eredménye, és azt hiszem, mindenki nevében kijelenthetem, hogy ismét egy olyan magazin hoztunk létre együtt, ami lehetőségeihez képest, méltón állít emléket H. P. Lovecraft munkássága elé.

A Black Aether – A szokatlan és hátborzongató történetek magazinja következő száma, június 1-től lesz rendelhető a The Black Aether honlapon.

Tomasics József

Forrás:

www.theblackaether.com/2016/05/21/black-aether-2-tartalom/

TBA Podcast 2016/02 – Május

A The Black Aether második podcast adásában, Lovecraft és a videojátékok, szerepjátékok kapcsolatát járjuk körbe. A videojátékokban és szerepjátékokban hogyan tud megjeleníteni Lovecraft világa, hogyan tudják visszaadni a játékok azt az érzést, mikor egy novellát olvasol el.

A kérdés az, egyáltalán vissza tudják-e adni.

A fejlesztő csapatok, stúdiók egyáltalán törekednek-e arra, hogy hűek maradjanak Lovecrafthez, vagy csupán a game designerek egyedi ízléséről, túlbecsült elképzeléseiről, és a mindig is indokként használt bevételekről van szó, mikor egy Lovecrafti játék koncepcióját elkészítik. Nem igazán találkozhattál Lovecrafthez hű játékkal, mert mindegyikben volt egy olyan tényező, elem, technikai megoldás, ami a populáris gamer közösség felé húzta a játékot, amiből egyeseken következett, hogy Lovecraft szellemisége a háttérbe szorult.

Ez a döntés amúgy érthető, hisz mindenki próbál a biztos, megszokott játékok felé menni, de ez a döntés akkor feltételezi, hogy Lovecraft a „piritós-szimulátornál” is nagyobb kockázatot jelent?

A második adásba vendéget is hívtunk, aki Pápai Bence a Maze The Angels Walk Silently játékot fejlesztő csapat

vezetője. Bence megpróbált nem túl sok publikus információt elárulni a játékról és a hamarosan érkező demo verzióról, de azért szerencsére ezt nem mindig tudta betartani.

Forrás:

www.theblackaether.com/2016/05/28/tba-podcast-201602-majus/

Micro Aether! – Ingyenes, digitális antológia amatőr íróknak!

A júniusban induló új project, ismét lehetőséget fog biztosítani számodra, hogy a fiók mélyén őrzött – nagyon rövid – történeteid, eljussanak az olvasókhoz. Egy teljesen ingyenes, a lehető legtöbb online és digitális formátumban elérhető „mikro antológiát” fogunk létrehozni, amibe a tervek szerint, magyar amatőr weird írók történetei fognak bekerülni. Ezért természetesen számítunk rád is.

A kitűzött cél az, hogy egy olyan anyag tudjon megjelenni havonta, ami kitölti az űrt, amit mindannyian kénytelenek vagyunk átvészelni, amíg megjelenik egy újabb olyan magazin, novella vagy regény, ami csillapítja Lovecraft és a weird irodalom iránt érzett éhségünket.

Nagyon fontos kiemelnem, hogy a projectben részt fog venni a Próza Nostra online irodalmi magazin is, akik már az első perctől fogva nyomon követik a The Black Aether-t. Ők külön szerepet töltenek be a folyamatban, hisz tapasztalatuk és szakmai hozzáértésük fényekkel előrébb jár az enyémmél. Ez lesz az első közös lépésünk a már többször említett „alkotói – kritikus” kör létrehozásához, aminek a célja a magyarországi amatőr „weird” írók támogatása, segítése.

Forrás és bővebb információ:

www.theblackaether.com/2016/05/14/micro-aether/

Újhold Magazin

Az Újhold névválasztása a kilencvenes évek egyik legjobb RPG-újságjára, a Bátorholdra utal. Célunk nem kevesebb, mint hogy a szerepjáték és fantasy témakörében rendszeres időközönként olyan írásokat, tartalmakat tegyünk közzé, amelyekért megéri minket olvasni.

Persze mindezt a teljesség igénye nélkül, semmiképp nem célunk a teljes hazai piac megismertetése az olvasóinkkal, sokkal inkább azokra a rendszerekre, világokra, témákra koncentrálnunk, amelyek érdekelnek - ezekről talán érdekeseket is el tudunk mondani. Remélhetőleg az Újhold szerzőgárdája a jövőben szaporodni fog - ez esetben sokkal szélesebb lesz a témáink spektruma is.

Ingyenes regisztráció után a magazin innen tölthető le:

<http://lfg.hu/forum/index.php/files/>

KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

GALAKTIKABOLT

Vékony Krisztián: Sors-algoritmus

Sors-algoritmus

Bánfalvy Réka úgy éli az életét, hogy azt hiszi, minden, amit tesz, a saját döntése. A világon több mint kilencmilliárd ember pontosan ugyanígy gondolja, de valójában mindenki téved.

A kilencvenes években egy cseh matematikus létrehozott egy képletet, amely képes felfedni az emberiség jövőjét, a látottak azonban elborzasztották. A jóslat tudatában egy maroknyi csoport megalapította a JövőVédelmet, a titkosan működő, föld alatti ügynökséget, melynek egyetlen feladata: biztosítani a jövőt, ezzel megelőzve a világ pusztulását.

A Sors-algoritmus c. regény központi tárgya az életbe való mesterséges beavatkozás kérdése. Lehetséges-e a matematika segítségével megjósolni, majd befolyásolni a jövőt? Mindez milyen hatással van a jelenre? Mi van akkor, ha a jelenben történő bizonyos események miatt jövő mégsem teljes egészében feltérképezhető? Vékony Krisztián Budapesten játszódó regényének szereplői is szembesülnek ezekkel a kérdésekkel. De vajon a válaszokat is megtalálják?

A *Sors-algoritmus* most akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

Michael Walden: Esthar

Megérkezett a Galaktika Start Könyvek negyedik regénye, az Eshtar. Új sorozatunkban tehetséges, főként kötettel eddig nem rendelkező SF- (és fantasy-) szerzőket mutatunk be és indítunk el a pályán, akikben megvan az a plusz, amitől a jövő zálogai lehetnek a hazai SF-irodalomban. Michael Walden bemutatkozó regénye egy több idősíkon játszódó SF-fantasy, ami téren és időn átívelő konfliktust dolgoz fel az emberek és titokzatos ellenségeik között.

Eshtar

Leigázott távoli galaxisok szenvednek a világ legfélelmetesebb és legkönyörtelenebb lényei, a Férgék elnyomásától. Ők a világmindenség ismeretlen korból származó adáz urai, akik semmilyen eszköztől nem riadnak vissza, hogy a

maguk kedvére formáljanak egész csillagrendszereket, ha kell, kultúrákat, népeket, sőt teljes civilizációkat pusztítva el.

A Földön minderről egyelőre mit sem sejtene, ahogy a Férgék sem törődnek ezzel a távoli sárgolyóval. Csakhogy pont itt, a galaxis peremvidékén születik meg az a hős, aki végre reményt nyújthat a kíméletlen lények által pusztulásra ítélt civilizációk számára.

Vittorya egyelőre egy teljesen átlagos földi egyetemista, aki imád pasizni és szórakozni, ahogy egy huszonéves lánytól elvárható. Csakhogy történik valami, ami fenekestül felforgatja nemcsak az ő életét, hanem általa a kozmosz világát is.

Ha tetszett Az éhezők viadala és A Dűne, akkor ezt imádni fogod!

Az *Eshtar* most akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

 agave könyvek

N. K. Jemisin: Az ötödik évszak

ELŐRENDELHETŐ!

Így ér véget a világ... utoljára.

Három szörnyű dolog történik egyetlen nap leforgása alatt. A szürke kisvárosi életet élő Essun arra tér haza, hogy férje brutális módon végzett a kisfiukkal, majd elmenekült és erőszakkal magával vitte a lányukat. Eközben a hatalmas Sanze – az egész világot befolyásoló birodalom, aminek találmányai évezredek óta a civilizáció alapjait képezik – összedől, mert teljes lakossága egy örült

bosszújának áldozatául esik. S végül, a Rezdületlenként ismert kontinens szívében egy óriási, vöröslő repedés keletkezik, és az általa kiokádott hamu elsötétíti az eget. Egyesek szerint évek. Mások szerint évszázadokra.

Ebben a haldokló és halálos világban Essun mindent meg fog tenni, hogy megmentse a lányát, és bosszút álljon a férjén. Az utolsó tartalékaiból tengődő, napfény, ivóvíz és művelhető termőföld nélkül maradt Rezdületlenben pedig kitörni készül a háború. Egy végső, nagy leszámolás a nemzetek közt, amit nem a hatalomért vagy a földért vívnak majd, hanem a túléléshez szükséges alapvető forrásokért. Essun viszont nem érdekli, hogy az ismert világ összeomlik körülötte: ő maga fogja pusztá kézzel elpusztítani, ha ezt kell tennie a lánya megmentéséért.

N. K. Jemisin az utóbbi években hívta fel magára a figyelmet az epikus fantasy olvasók körében különleges világaival és szereplőivel. Kegyelmet nem ismerő történetmesélésével pedig a műfaj rettenhetetlen férfi szerzőit is nem egyszer megszégyenítette. Az ötödik évszak című regénye az eddigi legjobb műve: gyilkosság, árulás és feltépett sebek egy olyan lélegzetelállítóan idegen, de mégis ismerős világban, ahol fegyverként lehet használni a föld erejét, és ahol a halál mindenkit utolér.

Lev Grossman: A varázsló birodalma

Quentin Coldwatert száműzték Filloryból, a mesés világból, amiben hitt és amit egész életében keresett. Vesztenivaló híján most visszatér varázslatos utazásainak kiindulópontjába, a Varázskapu Egyetemre, ám nem telik el sok idő, és a múlt kísérténi kezd. Egy ragyogó elméjű fiatal egyetemistával együtt hamarosan útra kel, előbb az Antarktiszra, ahol régi barátokkal találkozik, majd egy szürke mágiával és elkeseredett, kétes alakokkal teli világba. Eközben

Fillory mágikus határai gyengülni kezdenek, és északról egy barbár sereg támadást indít ellene. Eliotnak és Janetnek - Filloy királyának és királynőjének - hajóra kell szállniuk, hogy elvégezzenek egy veszélyes, utolsó küldetést.

Kisvártatva olyan események sora veszi kezdetét, ami nem csak Filloryt és minden varázslatosat, hanem az egész Földet is pusztulásba taszíthatja. Quentinnek pedig mindent kockára kell tennie, ezúttal azonban a tét már nem csak a saját boldogsága.

A varázsló birodalma egy fordulatos thriller és egy epikus fantasy találkozási pontja, hősies történet a szerelemről és megváltásról, egy fiú férfivá éréséről, egy tanonc mesterré válásáról és egy megtört birodalom felemelkedéséről. Lev Grossman A varázslók-trilógiájának letehetetlenül lendületes, végtelenül eredeti befejezése a 2014-es megjelenését követően szinte minden tudományos-fantasztikus toplista élén végzett, szerzője pedig a modern fantasy koronázatlan királyává vált.

A háború vihara

ELŐRENDELHETŐ!

A Halandó Birodalmak felett vihar tombol. Sigmar kinyilvánítja visszatértét, ahogy viharoszulók bosszúszomjasan csapást mérnek a Káosz hordáira.

Pörölyöklű Vandus, a mennyei hadúr, visszafoglalta Azyr egyik világkapuját, és most a rettegett Harag Kapuja ellen vonul Asqhy lángok marta Kénkő-félszigetére, hogy leszámoljon Khorgos Khullal, a Káosz bajnokával. Bajtársai, a többi mennyei hadúr is ádáz küzdel-

met folytat, hogy megtörjék a Káosz hatalmát; a viharoszulók nagy hadjárata elviszi a háborút a Ghyrtact-lápra, ahol Gardus, az Áldott Lovagok vezére igyekszik visszafoglalni a Hajnal Kapuját. Eközben Anvrok varázslatos Lebegő-völgyeiben Viharkardú Thostos vezet embereit egy gigászi erőd ellen, amely felbecsülhetetlen értékű kincset rejtget a gyomrában.

WWW.DELTAVISION.HU

J. Goldenlane: Pokoli balhé

ELŐRENDELHETŐ!

...majd miután győztesen visszatértek az isteni küldetésből, összeházasodtak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Ez a történet itt kezdődik.

Mert kihez is tartozik az a lovas, páncélos, baromira nagy pallost forgató kísértet, aki rettenetesen tartja a környéket? Nyilvánvalóan Q al Aquim az, Wareen várának ura, akit féltetvére orvul meggyilkolt. E tény mindössze felesége, Thani vitatja, aki miután botrányt csap a saját temetésén, nekilát, hogy megfejtse a titkot, és mellesleg

közben várat foglal, házasodik, titokzatos aranymedálokat gyűjt, kísértetet idéz, párszor még meghal, és végül persze megoldja a rejtélyt.

Az Isteni balhé hősei, a rettenthetetlen lovas Q al Aquim, és immár a „várúrnök” korántsem egyszerű szerepében szélhámoskodó Thani ismét kitesznek magukért, hát reszkessen, aki szembe mer szállni velük!

J. Goldenlane: Isteni balhé

ELŐRENDELHETŐ!

Hősi küldetés? Jöhet!

Nagyszerű küzdelmek? Pipa!

Dicsőséges győzelem? Az meg egyenesen tuti!

A tökéletes lovas egy tökéletesen kaotikus lányt kap társnak isteni küldetéséhez, aki ugyan váltig állítja, hogy az egész csak tévedés, amihez neki semmi köze sincs, de ez nem akadályozza meg abban, hogy minden szembejövőt meglopjon, átejtessen, vagy legalább egy kicsit tönkretégye az életét.

J. Goldenlane a tőle megszokott fordulatokkal és pazar humorral szövi a történetét, de a két főhős külön nézőpontja még tőle is különleges élménnyel kecsegtet: a háború hőseként ünnepezt lovas és a nyughatatlan, utcán nevelkedett csavargó lány narrációjában valahogy egészen másként hangzik ugyanaz az „isteni balhé”.

Milton Gray

Mocsi bácsi meséi - Mocsolád harangja

A falu fölé magasodó Kálvária dombon boszorkányszél kavarta a stációk között szállingózó hópolyheket. Lejjebb ereszkedve átsuhant a bokroszon, a szántó felett rövid időre eltűnt, aztán kicsivel arrébb a Réder közben, a házak kéményeinek halványszürke füstcsíkjaikat megtépázva örvénylett, majd hirtelen megszűnt. A völgy aljában, a tó befagyott jegén, a lebukó nap fényei csillogtak opálosan, partján pedig a jegenyefák kopár ágai között jeges februári szél süvített. Alattuk szánkó siklott a frissen hullt ropogó havon, és gyerekszáj nógatta sikongatva az őt húzó nagyapját.

- Gyí, papa! Gyerünk!

- Gyorsabban nem megy! – fordult hátra lihegve az öreg Mocsi, aztán lassított és megállt.

E pillanatban szólalt meg a templomtornyában a harang. Hangja remegve terült a megfagyott tájföldre, átkúszott a tavon túli dombokon és elhalt a már nem látható világban.

- Hallod, Áron! Az esti harangszó! Jó lesz hazatérnünk, mert öreganyádtól kapunk mindketten.

- Én nem! Csak te! Engem a mama jobban szeret – mosolygott az öregre huncutul a kölyök.

- Az már igaz! Veled soha, velem meg mindenért pöröl – görbült le az öreg szája.

- Papa! Tegnap, amikor megszólalt a harang, az Annus néni azt mesélte, hogy nagyon régen volt egy másik templom és annak a harangja leesett, mert a törökök ágyúzták a falut. És ahova lesett, ott egy forrás fakadt és a harang eltűnt. Én nem értem!

- Mit nem értesz ezen, fiam?

- Hát azt, hogy a török miért ágyúzta a falut. Volt itt vár? Akkor miért nem azt ágyúzta? Ha pedig a templomot ágyúzta, akkor miért a harang esett le és miért nem a templomtorny? És ha templomtornyban volt a harang és leesett, akkor a templomban tört fel a forrás?

- Hinnie, Áron! Egyszerre csak egyet kérdezz! Mese ez, fiam! Tudod, ha a dolgok nagyon bonyolultak, akkor az emberek kitalálnak valami egyszerűbbet.

- De papa! Ez így nem lehetett!

- Nem-e? Akkor hogy lehetett? Mesélj nekem te, hogy lehetett?

- Persze! Majd én mesélek neked! Te vagy a papa! Mesélni az öregek szoktak a gyerekeknek! Nem fordítva! – ült a méltatlankodás ráncocskája Áron homlokára.

- Rendben! Akkor majd én mesélem el, de nem itt, hanem otthon, a jó meleg szobában forró tea mellett. Indulhatunk?

- Igen! De húzod a szánkót hazáig!

- Van más választásom? – dűnnyögte az öreg.

Megigazította a kölyök félrecsúszott sapkáját, összébb húzta a sálát a nyakán, aztán megmarkolta a szánkó kötelét és kocogva elindult a falu központjába vezető jégbordás földúton.

Már az utca világítása is bekapcsolt, mire haza értek. Az öreg a nyári konyha ajtajában lökte le lábairól a csizmákat, majd Áron levetett kabátjáról és sapkájáról kotorta le a havat. A gyerek meg sem várva őt végig futott a tornácra, s mire az öreg a konyhába ért, már az asztalnál kortyolgatta a nagyanyja által elé tett gőzölgő, vanília illatú teát.

- Azt hittem, értetek kell menni! Több eszed is lehetne,

Mocsi! Jéghidegek Áron lábai. Agyoncsaplak, ha beteg leszl – zsémbeskedett asszonya. – Miért nem jöttetek be előbb?

- Miért is nem? – fordult az öreg a kölyök felé.

- Hát azért, mert még nem volt sötét. És a harangot is meg kellett hallgatni! – magyarázott nagyanyjának Áron.

- Mit kellett hallgatni a harangon? Szól az máskor is eleget – simogatta meg az asszony a gyerek haját.

- De most más volt! Olyan volt, mint az, amelyik leesett, amikor ágyúzta a falut a török?

- Mit ágyúzott a török? – fordult Mocsi felé az asszony. – Megint milyen ostobasággal tömted a gyerek fejét?

- Nem tömtem én semmivel. Az Annus mesélt tegnap neki az öregtemplom harangjáról.

- Na! Majd mesélek én is húgomnak, csak jöjjön át. Minek kell ilyen számárságokkal tehetetni a gyereket?

- Mondtam én, hogy mese az egész – dűnnyögte Mocsi, miközben kihúzta az asztal alól a székét, lehuppant és jőkorát kortyintotta a teájából.

- Igen, meg azt is mondtad, hogy ha hazaértünk, akkor elmeséled, hogy miként is történt az – szól közbe a gyerek.

- Na! Arra a mesére én is kíváncsi vagyok! – sóhajtott mélyet az asszony és leült Mocsi mellé.

Áron lecsúszott a székéről és az asztalon maga után húzva bögréjét felmászott nagyapja ölébe.

- Hallottad, papa! Akkor már ketten vagyunk kíváncsiak. Tehát a török ágyúzta a falut.

Az öreg megsimogatta Áron arcát egy pusztit lehelt a homlokára, majd a feleségére pillantva elkezdte.

- Nem! A török akkor még nem ágyúzott, amikor a történet kezdődött. Sőt messze, a hegyen túl, Szászváron tanyázott. Néha rablóportyára indult, feldúlt néhány falut errefelé, aztán a zsákmánnyal visszatért oda, ahonnan jött. Élt itt a faluban egy fiú, az öreg molnár fia, akit úgy hívtak, hogy Vitus. Serkenni kezdett a legényke bajusza már és a falubeli lányok pirulva kapták el róla tekintetüket, ám ő a velük való incselkedés helyett inkább a láposban bolyongott nap és éj hosszat. Ott, ahol a mocsár elnyelte a juhász eltévedt birkáját, ahol meleg nyári éjszakákon a zombékok között a víz felett lidércfények táncoltak.

- Papa! Mi az, hogy lidércfény? – emelte rá a tekintetét Áron.

- Hát még ezt sem tudod? A lidércfények a mocsár tündérei. A víz felett villódzó apró lángocskának látja őket az ember, de akit megszeretnek, akit a szívükbe fogadnak, annak megjelennek tündér alakjukban is – mosolygott Mocsi a gyerekre. – Egy csillagfényes éjszakán Vitus megint a mocsarasban barangolt hallgatva a békák és a tücskök éji énekét, amikor különös zajra lett figyelmes. Egy lidércfény siseteregve csapongott egy kettétört, kiszáradt nádszál körül. Vitus odaosont, hogy közelről figyelje, ám amikor odaért, a láng hirtelen csodaszép tündérlánnyá változott, aki sírdogálva próbálta kiszabadítani a nádba gabalyodott selyemfényű, hosszú haját. Akkor Vitus odalépett és gyorsan kibogozta. A tündérlány pedig, amint megszabadult, ismét lidércfényvé változott és a nádas széléig suhant. Ott egy pillanatra megállt, tündérlánnyá lett, mosolyogva Vitus felé intett, aztán lángocskává zsugorodva eltűnt a feltámadó szélben suhogva hajlázó nádszálak sűrűjében.

Mocsi a gyerek távolba meredő tekintetét lesve belekortyolt a teába, aztán asszonyára pillantva folytatta.

- Vitus ettől kezdve minden este kiment a mocsarasba, hogy újra láthassa a tündérlányt, de hiába. Egyre beljebb merészkedett, remélve, hogy újra megpillanthatja őt. Egyszer aztán az ingovány foglyává vált. Próbált szabadulni, de minden mozdulattal egyre lejjebb és lejjebb süllyedt. Hiába ordított segítségért torkaszakadtából, hangját elnyomta a nádas suhogása. Amikor már derékig merült az iszapba, váratlanul egy lidércfény pattant ki belőle. Imbolyogva, rezegve táncolt Vitus körül, majd hirtelen a szépséges tündérlánnyá változott. Megfogta Vitus kezét és óvatosan az ingovány széléig vonszolta, oda, ahol már biztos talajt érezhetett a lábai alatt.

- Elment az eszed? Elnyelhetett volna a lép! Az emberek ilyen késői órán már mélyen alszanak. Mit keresel minden éjjel a mocsárban? - förmedt rá a tündérlány. - Mi a neved fiú?

- Vitus! - válaszolta az ijedtségtől, a fáradtságtól és a meglepetéstől még mindig kábultan. - Honnan tudod, hogy minden éjjel ide járok?

- Tudom és kész! Nézd meg magad, hogy nézel ki! Édesanyád nem fog örülni a sáros, iszapbűzös nadrágodnak, amikor mossa! Indulj, menj haza, mielőtt pirkad, mert ha az emberek így meglátnak, a falu bolondjának tartanak majd!

- Az a legkevésbé sem érdekel. Viszont még nem tudom a neved!

A tündérlány egy pillanatra elgondolkodott. No, nem a nevén, mert azt tudta jól, hanem azon, hogy ennek az emberfiának megmondja-e, vagy lángruhába öltözve most azonnal visszatérjen az ő tündér világába.

- Riana! - bökte ki végül.

- Hú ha! De szép neved van! - ámult őszintén Vitus. - Riana! Miért segítettél ki az ingoványból?

- Hogy miért? Hát azért, mert a múltkor te is megmentettél engem. Ha a felkelő nap első sugara akkor ott talál, bizony végem lett volna.

A nádas csendjét ekkor egyre erősödő recsegés törte meg, vágató lovak patáinak dübörgését visszhangozták a környező dombok, s a falu felől kétségbeesett ordítást és jajveszékést hozott a szél. Vitus felugrott és otthagya Rianát rohant ki a mocsárból a falu felé. Félúton sem járt, amikor egy török lovas utolérte és buzogányának egyetlen ütésétől a fiú ájultan rogyott a földre.

Mocsi feleségére pillantott, akinek szigorú tekintetéből nyilvánvalóvá vált, hogy a történet valóságos, de kegyetlen folytatását Áron érzékeny gyermeki lelkére tekintettel nem ajánlatos tovább részletezni. Szája sarkában halvány mosollyal várt egy kicsit, had düljön-füljön az öregasszony magában. A hirtelen támadt csendet végül Áron törte meg.

- Meghalt, papa?

- Ó, dehogyan halt meg! Akkor vége lenne a mesének, pedig a java még hátra van.

- Ha a java még hátra van, akkor előbb vacsorázni kellene - szólt közbe engesztelő hangon az asszony. - Amíg elkészítem, mosdás és pizsire vetkőzés - túrt Áron hajába.

Aztán felállt, a kredenchez lépett, félretolta a polcos rész üvegét és tányérokat rakott az asztalra. Mocsi karjában Áronnal a fűrdőszobába ballagott. Mire végeztek, megterített asztal várt rájuk. A vacsora után, amint elpakolták az asztalt, Áron megint nagyapja ölébe kapaszkodott.

- Azt mondtad, hogy nem halt meg Vitus.

- Nem, tényleg nem halt meg. Vitus az ütés erejétől csak elájult - válaszolt az öreg.

- Az milyen, hogy elájult? - nézett rá értetlenül a gyerek.

Mocsi homlokát ráncolva kereste a szavakat és segítségkérően pillantott feleségére.

- Az olyan, kisfiam, mint amikor az ember nagyon mélyen alszik! Olyan, mint amikor a mandulaműtétednél elaltattak téged is - szólalt meg az asszony.

- A buzogányban, amivel a török lovas megütötte Vitust, altató volt? - nézett értetlenül Áron a nagymajájára. - Nekem olyan ízét, olyan maszkot, vagy mit tettek az arcomra, abban volt az altató. Azt mondta a doktor bácsi a kórházban.

Most az öregasszony nézett könyörgő szemekkel Mocsi, akinek komoly erőfeszítésébe került, nehogy elnevesse magát.

- Hát persze. Jó ideig aludt is Vitus, aztán felébredt és sajgó búbbal a fejetején bevászorgott a faluba. A nádasba és a dombok bokrosaiba menekült falubeliek is lassan visszaszállingóztak. Elővették és elosztották a vermekben korábban eldugott ételmet, hogy senki ne éhezzen, és közös erővel újra építették a lerombolt, felgyújtott házakat. Pedig tudták, hogy a török bármikor újra rájuk törhet. Meleg május végi estéken a falu öregjei arról beszéltek, hogyha lenne egy harang, amelyet egy őrszem a török közeledte láttán megkongat, bizony nagyobb eséllyel juthatnának biztos helyre akár a vályogvetőből, akár a mezőn szénát gyűjtők, de még az éjjel álmukból felriasztottak is. Vitus sokáig nem ment a mocsár közelébe, inkább segített a faluban a rászorulóknak. Hordta az agyagot a vályoghhoz, ásta a gödröt veremnek a hársasban és forgatta a szénát a mezőn. Egyszer aztán eszébe jutott a tündérlány és késő éjszakai órán elballagott oda, ahol utoljára találkoztak. Alig ült le egy fűcsomóra, amikor a nád szélében megjelent egy apró lángocska, ide-oda himbálózva egyre nagyobbra nőtt, majd fényesen felvillanva a tündérlánnyá változott.

- Vitus! De régen láttalak! Azt hittem, többé már nem jössz.

- Nem sok híja volt annak, Riana! - tapogatta meg az elmúlt bűb helyét a fején. - Ránk tört a török, kifosztotta a falut, és akit elfogtak, rabként magukkal hurcolták. Azt mondják az öregek, hogy ha lenne a falunak harangja, többen megmenekülhetnének. Egy őrszem a harangot megkongatva figyelmeztetné a falut a közelgő veszélyre. De hát nincs harangunk és nem is könnyű olyat szerezni.

Riana Vitushoz lépett, s amikor egészen közel ért hozzá, apró lánggá zsugorodott. Mielőtt a fiú szólni tudott volna, a láng kettévált és oszlopokká nőtt, közöttük pedig jókora harang csillogott fényesen.

- Húzd meg a kötelét! - szólalt meg az egyik oszlop Riana hangján.

- De hát nincs is kötele - ámult tátott szájjal Vitus.

- Oh! Bocsanat! Várj csak! - sistergett az oszlop s a következő pillanatban vastag kenderkötelet formáló fény-sugár kúszott a harangtól a talajig. - No! Húzd meg, de csak egyszer, hogy aki meghallja, tévedésnek vélje.

Vitus megmarkolta a kötelet és húzott egyet rajta. A harang ércesen kongott, szebben bármely földi harangnál. Bús, mély hangon remegve végig kúszott a völgyön, a dombok hátán felemelkedett és elhalt az égen vibráló milliónyi csillag között. Az oszlopok a haranggal a földre hulltak, egymásba kapaszkodva lidércfényre zsugorodtak, amely végül ott táncolt Vitus lábánál. A fiú kábultan nézte a lángot, amely a nádasig imbolygott, s ott ismét tündértestet öltve megjelent.

- Te leszel a falu őre, Vitus! Minden alkalommal, ha a török közeledik, én jelzem, s te felszaladsz ide a mocsár végébe. Én harang képében várlak, s ha meghúzod a kötelét minden falubeli, de még környező falvak népei is hallani s tudni

fogják, hogy a török közeledik. De nekem most mennem kell, mert mindjárt pirkad – mondta Riana, azzal lidércfényé vált, végigsiklott a mocsárszél csillogó víztükrén és eltűnt a nádasban.

- Nem vagy még álmos, Áron? – simogatta meg a kölyök arcát az asszony.

- Dehogy! – felelt a gyerek és Mocsához fordult. – Azután mi történt, papa? Megint jött a török?

Az öreg az asszonyra pillantott, mint aki engedélyt kér a folytatáshoz, de nem várva meg annak válaszát, belekezdett.

- Kis idő múltán, amikor Vitus a házuk mögött hasogatta a fát, hirtelen feltámadt a szél, s Riana hangját vélte hallani. – Gyorsan, Vitus! A török már a domb túlsó aljában jár!

Ledobta a baltát, és futni kezdett a mocsár felé! Út közben még odakiáltott a szomszédnak, hogy ha harangszót hallanak, mindenki rohanjon a nádasba, a török oda nem merészkedik utánuk, aztán futott a mocsaras mögötti dombig, két oszlop között csillogó harang képében Riana várt rá. Vitus elkapta a fénykötelet és húzni kezdte. A szél messze vitte a harang kongását, túl a dombokon, túl a tavakon és még annál is messzebb. A környék összes falujában tudták az emberek, hogy jön a török, hát hajtották az állatokat a bozótosba, a nádasba és elbujdostak mind. A törökök pedig üres kézzel tértek vissza a portyáról a táborukba. Ahányszor csak próbálkoztak, a mocsár harangja időben jelezte érkezésüket s csak elnéptelenedett, kihalt és üres falvakat találtak. A következő nyáron azonban nagy szárazság pusztított. A mezőkön kiégett a fű, a fák lombjukat veszve fonyadoztak. A falu kútjai kiszáradtak, s a mocsaras vizet ivó állatok elpusztultak mind. Az aszályal éhínség és szomjúság tört a tájra. Egy forró napot követő estén Vitus ismét meghallotta Riana hangját.

- Fogd a falu népét és vezesd oda, ahol harangozni szoktál, amikor jött a török!

- Ugyan minek, Riana? Nem mindegy, hogy a török vagy a szomjúság pusztít el minket? – válaszolta szomorúságtól megtörtén a fiú, de a tündérlány hangja még határozottabban visszhangzott fülében.

- Vezesd a falu népét a harangozó dombra! Én ott várlak.

Vitus elindult a fogadóba, de útközben betért minden házba. Jöjjenek, megmutatja, hol szól a harang, amikor jön a török. Az emberek egy része tréfának, mások föllentésnek vélték, de sokan akadtak, akiket kíváncsiságuk hajtott Vitus nyomában. A fogadótól már bizony sokan követték. Ahogy távolodtak a falutól, az emberek úgy váltak egyre bizonytalanabbá és ingerültebbé. Ha a bolondját járatta velük a fiú, bizony nagyon megkeserült. Ám a dombon túl, a völgy hajlatában, ahol a mocsár véget ért, földbe gyökerezett a lábuk. Az emelkedő hátán a mogyoróbokros felett harangláb féle valami fénylett csillogó hatalmas haranggal a tetején és aranyszínű fénykötél lógott a földig róla.

- Lépj közelebb, Vitus! – hallotta Riana hangját a fiú. – Búcsúzni jöttem, mert az utolsó harangzó után az emberek világából eltűnök örökre.

- De Riana! Maradj velünk! Ha te nem vagy, a török elpusztít mindannyiunkat.

- Vitus! Kedves Vitus! Nem harangszóra van most legnagyobb szükségetek. Ne féljetek, a falu még sok száz év múlva is élni és gyarapodni fog. Hát húzd azt a kötelet, fiú!

Vitus közelebb lépett, megmarkolta a fénykötelet és mély levegőt vett. A távolból ágyú döngését hozta a szél.

- Dombóvárt lövi a török - szólalt meg valaki a tömegben.

Vitus meghúzta a kötelet, s a harang hangja oly ércesen, oly élesen zengett, amelyet emberfia még nem hallott soha.

Mintha a szférák zenéje szóló volna, mintha nem is a közelgő veszelet, hanem a távoli boldogabb és szabadabb jövőt harosogta volna. S amikor hangja elhalt, oszlopai leomlottak, a harang a földre hullt és eltűnt. A következő pillanatban forrás fakadt a helyén, olyan bőséges és olyan tisztavízű forrás, amelyet ember a környéken még nem látott. A falubeliek csak lassan ocsúdtak ámulatukból, aztán egyként rohantak haza edényekért és hajtották az állatokat itatni a forráshoz. Nagysokára elmúlt a törökveszelet is. S amikor béke honolt e tájon, az itt lakók gyakran zarándokoltak a forráshoz hálát adni Rianának az életeket mentő harangszóért és a forrás éltető vízéért.

Mocsi elhallgatott és lopva leste Áron arcát. A kölyök szemei lassan lecsukódtak s már azt hitte, álomba szenderült, ám a következő pillanatban megszólalt.

- Ez nagyon szép történet, papa. Biztosan így volt.

- Hogy így volt-e, csak a forrás felett álló öreg hársfa tudja – szólalt meg az asszony.

Odalépett Mocsához, karjába emelte Áront bevitte a szobájába, az ágyba fektette és betakarta.

- Mama! Mi lett Vitussal? Te tudod?

- Nem, kicsim, nem tudom. De nagyapád biztosan tudja, hisz olyan szépen tud mesélni – válaszolta, miközben a szobaajtónak támaszkodó Mocsira pillantott.

- Elmeséli majd? – ásitott jókorát a gyerek.

- Hát persze! Ha megkéred, biztosan elmeséli azt is – simogatta meg Áron haját és pusztit adott az arccskájára. – Jó éjszakát, kincsem!

Néhány pillanatig még nézte a gyerek kipirult arcát, hallgatta egyre lassuló lélegzését, aztán felállt és lábujjhegyen elindult kifelé. Mire lekapcsolta a villanyt és behúzta maga után az ajtót, Áron már mélyen aludt.

- Na! Vén mesemondó! Gyere csak ki a konyhába! Beszédem van veled! - kapaszkodott embere karjába, aztán öszülő fejét Mocsi vállára hajtva átölelte. - Ezért szerettelek mindig, te Vitus sarjadék!

A győzelem ára

Nem akármilyen csapat várakozott a nagyvezír aranyrojtokkal, ezüst díszekkel ékesített tábori sátra előtt. A török hadsereg legrettegettebb, legveszedelmesebb katonái vártak bebocsátásra. Félelmetes gyilkosok, kiknek olyan híre volt, hogy már nevük pusztáa említése is rémülettel töltötte meg a szíveket, és irtózáttal a halandók lelkét.

Na nem az ellenségét, mert velük aztán nemigen találkoztak. Őket, ha csak teheték, messze elkerülték. Bölcsen felismerték ugyanis, hogy az oktondi harctéri kalandok jelentős, éppen ezért nemkívánatos kockázatokat rejtenek magukban. Tekintélyüket így az oszmán sereg berkein belül alapozták meg, ahol úgy tartották róluk, hogy nagyobb veszélyt jelentenek tábori javakra, mint kiéhezett vándorcigányok az őrizetlen dinnyeföldre. Az örök ezért igencsak csak szúrós szemmel nézték az öt gazfickót, élve a gyanúperrel, hogy a sátor aranyrojtjainak fogyasztása, és a rosszarú csibészek egyre dudorodó zsebe között szoros, és közvetlen kapcsolat áll fenn.

A jómadarak azonban nemigen törődtek a vádló tekintetekkel. Belefeledkeztek gyűjtőszendvedélyükbe, melyet próbáltak minél diszkrétebben, de még annál is gyorsabban kielégíteni, hogy a lehető leghasznosabban üssék el a várakozás rövid, de lehetőségekben gazdag perceit. Még az sem vette kedvüket, hogy a sátort őrző bosztancsikok uija igencsak viszkedett a ravaszon. Úgy voltak vele, ha már egyszer a nagyvezír hívatta őket, csak nem lesznek lepuffantva, míg a színe elé nem kerülnek. És valószínűleg utána sem. Talán ki lesznek sütvé forró olajban, esetleg kerékbe török, karóba húzzák, vagy kettéfűrészelik őket, de a golyótól nem féltek. A hozzájuk hasonló nemes harcosokat a legritkább esetben szokták afféle hitvány és megalázó módszerrel a másvilágra küldeni. És ebben az okoskodásban volt logika. Mert bizony nem voltak ők buta gyerekek.

Főleg Pengés Ahmed, a főnök. Aki annak köszönhetette kitüntetést, hogy ő volt a csapat legokosabb, legpallérozottabb koponyája. Olyannyira, hogy állítása szerint még a nevét is le tudta írni. Bár egy kekeckedő janicsár ezt egyszer kétségbe vonta. Rámutatva, hogy minden egyes alkalommal más-más ákombákomot rajzol a pergamenekre. Ahmed azonban egy fejbe állított baltával elejét vette minden további okoskodásnak. Bizonyítva, hogy magas fokú iskolázottsága mellett egyben rendkívül határozott jellem is, ráadásul remekül érvel, mely tulajdonságok csak még rátermettebb vezetővé tették emberei szemében. A Pengés becenevet is az ilyen kifinomult, rá jellemző, ravasz megoldások miatt kapta.

Hogy perzsa létére az oszmán seregben szolgált, az egy romantikus, de tragikusan végződött szerelmi ügy következménye volt. Még évekkel korábban ugyanis a vén moszuli sahnak, ki oly régen várt már rá, hogy feleségei trónörökösökkel ajándékozzák meg, végre fiai születtek. Egyből négy is. Az öreg sah örömét azonban beárnyékolta, hogy a porontyok szerezsen bőre merőben elütött az övétől. Mivel több körülmény is arra vallott – többek között a kánpadon élve megnyúzott hajdani háremhölgyek –, hogy Ahmed keze, illetve egyéb testrésze volt a dologban, így Perzsia igencsak veszélyes hellyé vált számára. Az aggastyán ugyanis megfogadta, hogy mindaddig nem nyugszik, míg a fentiekben említett egyéb testrészt satuba nem szorítja, csalánnal el nem

veri, és egy rozsdás, életlen késsel saját kezűleg le nem vágja.

Így hát Ahmed – más választása nem lévén – egy elkötött lóval egészen Isztambulig vágatott, hogy ott beálljon az oszmán haderő képességeinek leginkább megfelelő alakulatába, a hírhedt gurebákok közé. A gurebákok hivatalosan a török sereg csekély harci értékű, idegen népek fiaiból álló, zsoldos lovas alakulatai voltak. Kevésbé kacifántos megfogalmazás szerint pedig mindenre képes, hitvány haramiák, akik a messzi földön megvívott háborúk klasszikus melléktevékenységeiből (erőszaktevés, fosztogatás, csempészet) szerették volna minél inkább kivenni a részük.

Így indult hát az a fényes katonai karrier, amely Ahmedet hat év alatt egészen a közkatonaságig repítette. Később aztán itt, a seregben ismerkedett meg cimboráival, akikkel barátságát az azonos érdeklődési kör és a közös hobbik, avagy a különböző élet- és vagyonellenes bűncselekmények alapozták meg. Legjobb komája Fülüg Jamal, egy szaúdi teveltovaj lett.

Jamal becenevét az arcán végighúzó mély forradásról kapta, amit egy jemeni oázisban szerzett egy elszámolási vita során. Ennek köszönhetette jellegzetes mosolyát, na meg annak, hogy egy balul elsült rablásban egy albán buzogány eléggé megritkította a fogait, és arcszerkezetét is jelentősen átalakította. Nem éppen az előnyére. Ezen kalandos eseményeknek volt hát betudható híres vigyora, melyet szavakkal leírni még a kor legnagyobb trubadúrjai számára is lehetlenség lett volna, ha egyáltalán akadt volna köztük olyan, aki egy pillantást is mer rá vetni. Hatásáról elég annyit elmondani, hogy egyszer egy egész rohamozó beduin lovasszázadot tett vele ártalmatlanná, mert ahogy megvilantotta, az ijedtségtől megbokrosodott lovak gazdáikat ledobva, nyüszítve szétfutottak a sivatagban.

Sőt, egy egyiptomi tevekaraván állítólag egész Marokkóig szaladt a látványtól, hogy aztán hajóra szállva az Újvilágig meneküljön a rettenetes sokk elől. Bár az esetet kivizsgáló alexandriai basa szerint a kalmárok a találkozás után az Újvilág helyett inkább egy homokdűne alatt végezhettek, az árujuk meg valamelyik helyi orgazda raktárában. Jamalék azonban inkább a saját verziójukat szokták előadni, mivel azt sokkal mókásabbnak találták, és az a befőzés valószínűleg a kereskedőknek is jobban tetszett volna.

A rosszhírű brigád legidősebb tagja Omár Kapitány volt. Egy tuniszi tengerész, pályája csúcspancán kalózparancsnok, aki tengeren eltöltött éveinek nagy részében velencei kereskedőhajók kifosztásával múlatta az időt. Egészen addig, amíg egyszer túl nagy hajóba vágta a csáklóját, és a velencei flotta kezére nem akadt. Derékba törve ezzel impozáns tengerészkarrierjét, mivel rövid tárgyalást követően lefokozták egyszerű fegyencé, és egy olasz gályára küldték egy evező mellé beosztva, hogy lefoglalhassa magát a hosszú utakon. Itt ismerkedett meg a többiekkel, mikor a hajó éppen török inváziós csapatokat szállított az Égei-tengeren. Rövid beszélgetést követően kölcsönös szimpátia alakult ki közöttük. Kiderült, hogy Ahmedben és Omárban sok a közös, például a perzsa szőnyegszövés jövőjéről, valamint a gálya lehetséges elrablásáról alkotott elképzeléseik is. Így amikor a legénységétől megszabadított bárkát eladták a rodoszi kikötőben, új barátai kapacitálni kezdték Omárt, tartson velük, hiszen a gurebákoknál nagyjából ugyanazt a mesterséget űzhetné, mint korábban, csak immár lóháton.

Ő szívesen ráállt a dologra, sőt még az is eszébe jutott, hogy rangidősként, tegernyi kapitányi tapasztalattal a háta mögött akár irányíthatná is a kompániát. Ahmed azonban egy téglával, és némi Omár állkapcsára utaló magatartással meggyőzte a vén tengeri medvét, hogy ha tovább töri a fejét, az sokat árthat az egészségének. Így aztán az ötletet végül kiverték a fejéből.

A negyedik jómadár, Enyveskező Zorbakitisz múltja - annak ellenére, hogy ő maga a napfényes Korinthoszon született - sűrű ködbe veszett. Egyesek szerint házas-ságszédelgő volt. Mások szerint inkább zsebes. Megint mások szerint inkább rablógyilkos. Cimborái szerint meg inkább mind. Az a legenda járta róla, hogy Líbiától a messzi Kínáig az összes orgazdát és kuplerajt nemcsak hírből, de személyesen is ismeri. Komái ezt a mendemondát sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudták. Megerősíteni azért nem, mert a messzi Kínában még soha nem jártak. Megcáfolni meg azért, mert akárhova is mentek a Nílus forrásától kezdve Bagdadon át egészen a Krími Tatár Kánságig, az orgazdák Zorbakitiszt mindenhol igen kedves régi barátjuként üdvözölték, és a kupik kapui is szélesre tárultak a népszerű törzsvendég előtt. Előbbi megmagyarázta cimboráinak, hogyan tud az enyveskező görög a kemény munkával összeharácsolt holmikon mindig olyan jó áron túladni, az utóbbi meg azt, hogy miért nincs mégse soha pénze.

Az ötödik kópé, Jaffar volt a csapat egyetlen tagja, akinek a katonaság előtt tisztos polgári állása volt. Négereket segített összefogdosni az afrikai szavannán, akiket aztán a marrakeshi rabszolgapiacra adtak el jó pénzért. Ahogy azonban a ravasz feketék rájöttek, hogy a dzsungelbe nem tudják őket tevékkel követni, az üzlet pangani kezdett. Így Jaffar kardját a szultán, és az iszlám szent ügyének szolgálá-tába állította. Azt ugyanis, hogy a keresztény portugálok jóval kevesebb zsoldot ajánlottak, Allah egyértelmű kinyilatkoztatásának, és a moszlim felsőbbrendűség kétséget kizáró bizonyítékának tekintette.

Az öt csibész aztán a török hadsereget követve három földrész számtalan birodalmába és városába eljutott, hogy később rengeteg emlékekkel, és könnyen pénzzé tehető, nagy értékű javakkal távozzon onnan. Bejárták a napfényes görög szigeteket, a Kaukázus felhőket ostromló, hófödte hegy-csúcsait, Mezopotámia termékeny földjét, hogy végül elérkezzenek ebbe az Isten háta mögötti, barbár északi országba, amit lakói után csak Magyarországnak hívtak.

Korábban hallottak már ezt-azt a vidékről, na meg az itteni népségről, akik egészen félelmetes harcosok hírében álltak. Bár Ahmedék tapasztalata szerint eszük nem sok volt. A viszonylag egyszerű magyar haditaktika kimerült abban, hogy a részeg nemesek tetőtől talpig páncélba bújtak, lóra szálltak, aztán hangosan óbégatva belerohantak az első útjukba kerülő dologba. Falba, lándzsaerdőbe, vagy a török ágyúk torkolattüzébe. A velük vívott csaták így viszonylag kiszámítható forgatókönyv szerint zajlottak. Egészen a legutolsó ütközetig, mikor is egy szerencsétlen közjáték megakadályozta, hogy a csata a megszokott medrében folydóaljjon. A magyar nemesek ezúttal ugyanis az előre levert cölöpök és a pusztító kartácsot okádó ágyúk helyett valamiért pont a gurebákok felé kezdtek vágtatni. Az első sorba beosztott gyenge idegzetű Omár és Jaffar pedig a feljűk robozó több ezer nehézpáncélos lovag látványától megijedve a nyaka közé kapta a lábát, és sikitva kerekelt oldott. Ez önmagában még nem lett volna nagy baj, azonban a példa ragadósnak bizonyult, és pár pillanat múlva már az egész

török balszárny, gurebákok és akindzsik ezrei menekültek az ellenség elől, hangosan jajveszékelve, akár a vasárnap-i miséről lekéssett vénasszonyok.

Nem sokon múlt, hogy a barbárok az egész oszmán sereget be nem kerítették. A rohamban kis híján magát a nagyvezírt is lándzsavégre kapták. Akit eléggé felzaklatott az ügy.

Omár és Jaffar persze próbálta megmagyarázni a dolgot. Kifejtették, hogy tettük egy tudatosan megkomponált, kifinomult hadicsel része volt, melynek legfőbb célja a támadó erők magukra vonása, majd egy nagy kanyart leírva az ellenséges főhadtest hátbatámadása, és harapófogóba zárása lett volna. Hogy ez meghiúsult, az a nagy por, és a delelő nap szemüket vakító sugarainak számlájára írható, mert így sajnos eltévedtek a sziklabércsek és mély szurdokok taglalta mohácsi sík szövevényes hegyi útjain.

A tiszték hitték is ezt a mesét, meg nem is. De leginkább nem. Az öt csibész szerint ez a bizalmatlanság lehetett az oka, hogy most, pár héttel a csata, és röviddel a szemtanúk kihallgatása után iderendelték őket. Úgy számolták, kicsi az esélye, hogy a fejükkel a nyakukon távozzanak, de a rájuk jellemző örök optimizmus nem engedte, hogy akárcsak ezeket az utolsó perceket is tétlenül töltsék. Így amikor a testőrök bekísérték őket a nagyvezír elé, lopott holmikkal teletömött zsebeik már úgy duzzadtak, mint Szaharán átkelt etióp koldus hasa a tuniszi ingyenkonyhán.

A sátorban egyből Ibrahim vezír színe elé vezették őket, aki tisztjei, az agák és bégek társaságában várta a kompániát. Az öt jómadár így az ő lesújtó pillantásaiktól kísérvé vetette térdre magát, és hajolt meg alázatosan az oszmán seregek főparancsnoka, a Magyar Királyság elfoglalásával megbízott hatalmas hadúr, a török birodalom második legfontosabb embere előtt.

Aki irántuk tanúsított megvetését és undorát nem titkolva egyből a tárgyra tért.

- Remélem, tudjátok, miért vagytok itt ti haszontalan, hitvány disznók!

Ez olyan kérdés volt, amit szívük szerint egyikük se válaszolt volna meg. Számtalan okot tudtak, amiért idehivathatták őket. De mivel ezek közül még a legcsekélyebb is kerékbetöréssel súlyosbított tényleges életfogytiglant jelentett volna egy isztambuli tömlöc legsötétebb cellájában, ezért inkább kívárták volna, míg magától kiderül az invitáció célja. Az egyre kínosabb csendet végül Ahmed törte meg.

- Ő leghatalmasabb nagyúr! Hadak vezére, csataterék hőse! Szerény katonáid, kik nap mint nap életüket kockáztatva bátran harcolnak szultánunk, és a birodalom legnagyobb dicsősége, valamint az igaz hit védelme érdekében, elképzelni sem tudják, miért részesítetteteket abban a kegyben, hogy szerencséjüktől és túlradó örömeiktől megrendülve személyesen járulhattak színed elé.

- Bátran harcolnak? Te ...

A vezír itt hosszasan méltatta Ahmed édesanyjának a legősibb mesterség üzése terén tanúsított elképesztő tehetségét és szorgalmát, nem elfelejtve felemlgetni a bagdadi sikátorok legmocskosabb csavargóihoz fűződő, jól jövedelmező, szoros szakmai kapcsolatát. Mindeközben félreérthetetlen utalásokat téve a hölgy hihetetlen munkabírása és Ahmed szerencsen bőre közti nyilvánvaló kapcsolatra.

- ... te katonáknak mered nevezni ezt a söpredéket? Hát azt hiszed, nem tudom, hogy a csata alatt felprédáltatok az egész tábornak, kifosztva az utolsó rézkrajcárig? Te, és ezek az égetnivaló, nyomorult gazemberek?

- Na de nagyuram! Hát nem az a szokás, hogy aki először támadja, és veszi be az ellenséges tábor, annyi zsákmányt ejt, amennyit csak tud? Hát nem ezt tette volna bármely más derék katona a helyünkben?

- Miféle ellenség? Ti a török tábor raboltátok ki, te rühes kutya!

- Ki állítja?

- Mindenki, aki ott volt!

- Akkor hát nincs semmi bizonyíték.

Ahmed ezt azoknak az embereknek a magabiztosságával mondta, akik jól tudják, hogy a tanúk torkával együtt a hozzájuk vezető szálak is el lettek vágva.

- Akasztófán fogtok lógni, úgy éljék!

Ekkor már a többiek is felkapták a fejüket, hogy lesújtó pillantásaikkal fejezzék ki a vezír fantáziátlansága miatti megvetésüket. Felakasztaná őket? Csak úgy? A Közel-kelet legjobb hóhérai állnak a szolgálatában. Igazi művészek! Ő meg ezt tudta kitalálni? Akasztani egy paraszt is képes. Így elvesztegetni ennyi tehetséget! Micsoda pazarlás!

Ahogy a vezír kicsit lenyugodott, ő is rájött, hogy ennél többet vártak tőle, mert kisvártatva folytatta.

- Akasztófán fogtok lógni. Miután ...

Hirtelen felcsillantak a szemek. Ahmedéket nem nagyon szerették a seregben. A vezír hangjából pedig úgy tűnt, ezúttal igencsak fífikás mókát talált ki a lókötlőknek.

- miután egy hetet töltöttetek vasra verve a janicsárok között.

Ibrahim vezír ezúttal kitett magáért. Nem maradt el a hatás. Az örök hangos örömujjongásban törtek ki, míg a gazfickók elkerekedett szemmel meredtek maguk elé rémületükben. Zorbakitiszt kivéve, aki azonnal elájult. (Eszé közben ösztönösen magával rántva, és kaftánja ujjaiba súlyesztve egy elérhető közelségben lévő, felbecsülhetetlen értékű arany gyertyatartót.)

A másik négy azonban mind sokkot kapott a döbbenettől. Omár Kapitány hangosan sírva és jajveszékelve a szakállát kezdte tépkedni. Fülíg Jamal pedig eszét veszítve úgy sikított a földön vergődve, mint egy lúdtalpas a spanyolcsizmában. Eközben Jaffart hárman fogták le, hogy el ne harapja a saját torkát. Még Ahmed szája is tátva maradt.

Nem véletlenül. A janicsárokat, az oszmán haderő elit katonáit mindenki ismerte. Köztudott volt, hogy tilos nőekkel hálalniuk, míg le nem szerelnek. Így ezrével éltek együtt a lehető legszorosabb bajtársiaságban, fülledt barakkokba összezárva. Azt mesélték, azokban a barakkokban olyan dolgok folynak, hogy még a jezsuita szerzetesek is úgy belepirulnának, mint máglyán égő boszorka a harmadik rőzsenyaládba. Ahmedék könnyen el tudták képzelni, mennyire örülnének ott pár hozzájuk hasonló új arcnak. Bár nem voltak olyan illúzióik, hogy szemből túl sokat foglalkoznának velük. Így még Fülíg Jamal számára sem maradt semmi reménység.

De a vezír sokat sejtetően folytatni kezdte.

- ... a janicsárok között, ... hacsak ...

Omáréknak kétsége sem volt afelől, bármi is az, ők inkább a hacsakot választják.

- ... hacsak el nem intézitek nekem, hogy ez a tetves vár végre a kezemre kerüljön. Nem érdekel hogy csináljátok. Kít fizettek le, vagy tesztet el láb alól. Tudom, hogy van tapasztalatotok az efféle ügyekben, a hozzátok hasonló hétpróbás gazembereknek az ilyen meg se kottyan.

Az efféle ügyekben szerzett tapasztalatot a nagyvezír Ahmedék mellékállását értette. Az öt kópé ugyanis, ha ideje engedte, némi fusi munkát is bevállalt keresetkiegészítés

gyanánt. Általában türelmetlen örökösöknek segítettek elhárítani a köztük és leendő hagyatékuk közt tornyosuló akadályokat, vagy az öröklési rendben hátrébb álló, ámde ambiciózus jelölteknek segítettek előre ugrani a sorban. Mivel ebben a szakmában, és főként ilyen zaklatott időkben a kereslet jóval meghaladta a kínálatot, azaz a gazdag uradalmakra sóvárgó népeké a rendelkezésre álló birtokokét, így Ahmedék nem panaszkodhattak. Volt munkájuk rendesen. Mikor egyszer a sereg Havasalföldön hosszú téli pihenőjét töltötte, a csapat olyan jó munkát végzett, hogy mire eljöttek, az eredeti vajda harmad-unokatestvérének lovásza, egy félig vak, púpos nyomorék örökölte a trónt, mint legközelebbi és legalkalmasabb rokon.

A helyzetük tehát közel sem volt reménytelen. Ahmed kisvártatva össze is szedte magát.

- És ha úgy alakulna, hogy esetleg meg kellene vesztegetnünk valakit, mely szilárd jellemünkkel, és magas fokú erkölcsösségünkkel ugyan teljesen összeegyeztethetetlen, ámde szultánunk és a sereg érdeke mégis megkívánhatja, akkor mekkora összeg állna rendelkezésünkre?

- Mennyi kéne?

- 500 arany talán megtenné.

- Még mit nem, te tetves patkány!

- De nagyuram, ebben az idegen, zűrzavaros országban nem mennek olyan könnyen a dolgok. Még ahhoz is meg kell vesztegetnünk valakit, hogy egyáltalán megtudjuk, kit érdemes megkenni. Ki ismeri ki magát egy efféle kuplerájba, mint ez?

A vezír egy ideig gondolkozott, majd rábólintott.

- Igazad van. Egy ilyen helyen ekkora összeg meg se kottyan. Azt hinnéd, amint elteszed a királyt láb alól, máris az öledbe hullik az egész hóbelebanc. Erre az egy helyett most van vagy egy tucat. János, Zsigmond, Ferdinánd. És ezek még csak azok, akiknek papírja is van róla! Már lassan kezdem azt hinni, hogy az a szerencsétlen Lajos mégse magától fulladt bele Mohácsnál abba a bokáig érő patakba. A páncélja még el se kezdett rozsdásodni, ezek máris a trónon marakodtak. És ha az egyiket megvered, rögtön jön egy másik. Hát kivel lehet ebben az átkozott országban a megadásról tárgyalni?

Ibrahim tehetetlenül tártá szét karjait. Jelezve, hogy az ország elfoglalása képességeit, népének fura szokásai pedig a józan ész határait haladják meg.

- Legyen. Kaptok ötszáz aranyat. De ha a janicsárok a holnap esti ima idejére nem húzzák fel Budára a lófarkas zászlót, akkor titeket fognak!

- Holnap estig? Az lehetetlen! Ilyen kevéske pénzből. Ennyire sürgős?

Bizony a nagyvezírnek elég sürgős volt. Hónapok teltek el tárgyalásokkal, és a számtalan királyjelölt elleni háborúval. A főváros, Buda pedig még mindig a hitetlenek kezén volt. Hogy név szerint éppen kién, azt talán csak maga Allah tudta volna megmondani. A szultán pedig kezdte elveszíteni a türelmét. Így legutóbbi levelében kifejezte ama reményét, hogy következő küldöttét Ibrahim végre már a Budai várban fogja fogadni. Vagy holtan. Mivel a futárok hetente érkeztek, és a dunai hidak felgyújtása csak ideig-óráig tarthatta fel őket, így a nagyvezírnek alig néhány napja maradt, hogy a várost bevegye.

- Legyen 1000 arany. A defterdár majd odaadja pénzt, és egy papírost, hogy a szultán követői vagytok. Azzal beengednek titeket a várba. De ajánlom, hogy holnap már a mi lobogónkat lengesse rajta a szél!

- Meglátja nagyuram, nem fog bennünk csalódni.

Másnap hajnalban Ahmedék így az arannyal, a papirosokkal, meg a török táborból a mohácsi síkon rabolt kétszekényi kincssel felkerekedtek, hogy bevegyék a Budai várat. Meg persze túladjanak a kemény munkával megszerzett zsákmányon. Amint bejutottak a kapukon, útjuk először egy főniciai kereskedőhöz vezetett, akiről Zorbakitisz mesélt nekik. A főniciai amellest, hogy gyémántokkal kereskedett, kölcsönügyletekkel, pénzváltással, valamint orgazdasággal is foglalkozott. Amikor Ahmedék megjelentek nála, a legkisebb meglepetés nélkül fogadta a hírt, hogy kétszekényi, nagyrészt a szultáni kincstár pecsétjével megjelölt arany- és ezüstneműt, valamint selyem és bársony kelméket kívánnak pénzzé tenni nála. A kereskedő, Jákob magától éretetődő természetességgel intett inasainak, hogy az árukat vigyék pincéjébe, ahol már ott voltak egymás hegyére-hátára hányva a mohácsi csatában eltűnt magyar kincsek is. Ezeket egy zalai gróf adta el neki, aki a harc közben nem tudott ellenállni a kísértének, és embereit a keresztes gyalogság megsegítése helyett inkább a magyar tábor kifosztására vezényelte. Így történt, hogy egy olyan ütközetben, ahol húszszer magyar vitéz és tízezer török katona veszett oda, végül az összes hadizsákmány egy főniciai orgazdáé lett.

Ahogy elhagyták a házát, Ahmed nem is tudta megállni, hogy immár sokadszorra elő ne adja barátainak azon elméletét, mely szerint bármilyen hosszú és pusztító legyen is egy háború, az biztos, hogy a főniciaiak a végén sokat fognak keresni rajta. Ezt azonban nem valamiféle előítélet, hanem a többévtényi szakmai tapasztalat mondatta vele. És nem is volt ebben a kijelentésben semmi rosszindulat, csak egy nagy adag irigység. Amit Ahmed részéről csak a legnagyobb kollégialis elismerésnek lehetett tekinteni. Mert hát Ahmed a főniciaiakat kollégáknak tekintette. Akik ugyanolyan rablók, mint a hozzá hasonló, sötét bőrű szerecsenek, csak rozsdás pengék helyett inkább váltókkal, kamatlábakkal, meg arcpirítóan magas haszonkulccsal dolgoznak. Méghozzá olyan ügyesen, hogy tehetségükért Anatóliától a Skót felföldig mindenki csodálta őket.

Azután, hogy eljöttek a főniciaiától, még tíz órájuk és ezer aranyuk maradt, hogy elfoglalják a várat. Miután végeztek a kuplerájban, amit Zorbakitisz mutatott nekik, az órák száma hatra, az aranyaké pedig a töredékére csökkent. Ráadásul fogalmuk se volt, hogyan is vágjanak bele a dologba. Ahmed gondterhelten vakargatta a füle tövét. Mert hát komoly feladat volt ez. Egy ország fővárosának bevétele nem akármilyen konspirációt, zseniális megtevésztő műveleteket, összeesküvések finom szálakkal megfont bonyolult hálójának kibogozhatatlan csapdáit igényli. És nekik csak hat órájuk volt! A fülvakargatást végül Jaffar szakította félbe.

- Főnök, miért nem kenjük meg egyszerűen az őroket?

- Mondasz valamit. Próbáljuk ki!

Visszatértek hát a várkapuhoz, ahol a tízfős őrség egy része még mindig a hasát süttette a macskaköveken feküdve, a többiek meg ócska, rozsdáette kardjukra támaszkodva ási-toztak az árnyékban.

Mivel kalandjai során Ahmed rengeteg népség beszédét elsajátította, többek között 67 nyelven tudott több mint 25 féle cífrábnál cífrább káromkodást, így ő környékezte meg az egyik poroszlót, hogy kitudakolja, néhány aranyért cserébe vajon mekkora hajlandóságot mutatna az együttműködésre.

- Szép idő. Nemde vitéz uram? Keményen dolgoznak?

Az őr gyanakodva nézegette a sunyi szerecsent. Jól sejtve,

hogy ez az udvarias érdeklődés előbb-utóbb az időjárásnál komolyabb témához fog elvezetni.

- Munka az mindig van.

- Nem csodálom! Egy ilyen bitang nagy várba, hogy ne lenne. Mi is majd lejártuk a lábunkat, mire begyalogoltuk az egészet, hogy még egyszer utoljára megnézzük

- Utoljára?

- Hát még mielőtt a tüzéség szétlővi. Utána már ugye nem sok látnivaló marad.

A poroszlónak kissé leesett az álla.

- Szétlővik?

- Mégis mit csinálhatnánk, ha egyszer maguk szép szóra nem adják?

- Na de mi lesz a védőkkel?

- Gyanítom, felkoncolják őket. Miért maguknál mi a szokásos eljárás?

A felvetésre az őr eléggé színét vesztette. Elsápadva kérdezte a szerecsent.

- De hát nincs más lehetőség?

- Hátha megadnák magukat szépen, az biztos mindenkinek jobb lenne.

Az őr ekkor kihúzta magát.

- Azt már nem. Életemre esküdtem, hogy megvédem a várat.

- Mind a kétszázezer oszmán katonától?

A porkoláb szeme elkerekedett. Kétszáz ezer! Ha mindannyian száz törököt hányának kardélre, akkor se végeznének még a felével sem. Mivel a kincstár üres volt, alig néhány vitézt rendeltek a város védelmére, ők se kaptak zsoldot már hetek óta. Túl sok pénzt vittek el a jól fizetett katonai tanácsadók. Na meg a vár felújítása, amivel a várnagy egyik szobrász ismerősét bízták meg, hogy egy csinos összegért cserébe cifra faragványokkal dekorálja a lőréseket, és az omladozó bástyák nagy darabokban aláhulló párkányait. Az őrségre így semmi nem maradt.

De a magyar virtushoz szokott baka büszkesége most már feltámadt. Megmakacsolta magát.

- Harc nélkül akkor sem adjuk. Mondjuk, ha valami csellel, vagy fortéllal vennék be, az persze más lenne.

- Csellel?

- Csellel. De nem lesz az könnyű.

- Miért?

- Mert mi se vagyunk hülyék.

A porkoláb ujjainak dörzsölgetésével azért finoman jelezte, hogy van az az összeg, amiért hajlandóak lennének megjátszani.

- És ha fizetnék 10 aranyat, esetleg beengednék néhány kedves barátomat, hogy ők is megnézhessék ezt a gyönyörű erődöt?

- Tízet? Ezért a látványért? Nézzen körül! Kétszázat is megér.

Némi alkudozás után végül 100 aranyat számoltak ki az őr markába, aki aztán társaihoz ment, hogy nagy susmogás, és jelentőségteljes pillantások közepette mind a kilencnek átnyújtson egyet-egyet. Ahmed úgy gyanította, hogy a maradék kilencven arany a Magyarországon alkalmazott közvetítői díjak szokásos mértéke lehetett. A többi poroszló egy ideig fejét rázta, de Fülüg Jamal feljűk küldött missolya végül meggyőzte őket, hogy jobb lesz, ha az összeget visszautasíthatatlan ajánlatnak tekintik. Így végül a másik hét is rábólintott az ajánlatra. Azért csak hét, mert Jamal vigyorától megrettenve ketten rögtön sikítva levetették magukat a várárokba. Persze kevésbé hazafias bajtársaik keze, illetve fokosa is benne volt valamelyest a dologban. A rövid

intermezzót követően már csak a részleteket kellett tisztázni.

- És hogy ismerjük meg uraságotok barátait?
- Turbán lesz a fejükön, meg kard az oldalukon. Mind a százezernek.
- Akkor hát nyugodtan küldjék be őket.

Két óra múlva a ravasz csellel bejutott janicsárok kitűzték Budára a török zászlót.

Ahmedék azt remélték, hogy az üzlet, illetve a vár elfoglalásának nyélbe ütése után a török táborban meleg szavak, sőt a vállveregetésen túl tán némi anyagi elismerés várja majd őket. Legnagyobb döbbenetükre azonban csalódnuk kellett. Ibrahim vezír láthatóan nem értékelte az áldozatokat, amiket a Török Birodalom érdekében hoztak. Az átélt veszélyeket, a finom diplomáciai húzásokat, a zseniális tárgyalási technikát. Ehelyett beszámolójukat hallva magából kikelve üvöltözni kezdett.

- Micsoda? Ezer aranyat fizettetek annak a néhány koszos, disznó zabáló, hitetlen kutyának? Képesek voltatok tíz szakadt, éhenkórász poroszlónak odaadni az egész magyar vilájet egyévi teljes adóbevételét?

Ahmed megpróbálta észérvekkel meggyőzni a vezírt, hogy milyen jó vásárt csináltak. Persze anélkül, hogy az általuk felszámított jutalékokról szót ejtett volna.

- Na de nagyuram, nem mind volt disznó zabáló! Akivel tárgyaltunk, kósernek mondta magát.

- Kóser? Ugyan már, hogy tudtátok volna akkor ezer aranyra lealkudni!

- Nagyuramért, a szultánért, és az igaz hit védelméért nincs olyan, amit mi meg ne tennénk.

- Na meg a saját fejetekért.

A nagyvezír végül lehiggadt. Azzal, hogy a várat bevették, most már az ő feje is a nyakán maradhatott. Ugyan majd meg kell magyaráznia a szultánnak, hogy az új tartomány összes bevételét elverte, de hát arról nem ő tehet, hogy ezek az átkozott magyarok ilyen kevés hajlandóságot mutatnak az adófizetésre. A tizede se jött be annak, mint amire számítottak. Összességében mégiscsak jó beruházás volt az összeg, még ha úgy is látszik, hogy ebben a barbár országban a beruházások jóval többbe kerülnek, mint Tádzsikisztántól az Adriai-tengerig bárhol. De majd ő gatyába rázza ezt a hitvány bar-

bár népséget! A jól szervezett török bürokrácia, és a hatékony iszlám igazságszolgáltatás megtanítja majd őket kesztyűbe dudálni! Rákapnak még az adófizetésre, elmegy a kedvük az ügyeskedéstől. Ha sikerült három földrész legnagyobb birodalmait meghódítani, akkor ezeknek a simlis magyaroknak a ráncba szedése meg se kottyánhat! Még akkor se, ha hetekbe is fog telleni.

Ahogy ezt végiggondolta, lenyugodott. Már csak azt kellett kitalálnia, Ahmedékkal mi legyen. Nem akaszthatta fel őket. A szavát adta. De a táborban se maradhettek. Inkább néz szembe a nagykan tízezer vérszomjas tatárával, mint-hogy ez az öt gazfickó az átkozott praktikáival ott ólálkodjon a közelében. Olyan messze akarta őket tudni, amennyire csak lehet.

- Lenne itt még egy nektek való feladat. Nem olyan régen az iraki emír egy határvita miatt összeakasztotta a szakállát a mi fenséges szultánunkkal. Állítólag húsz ezer beduinnal, mongol zsoldosokkal, meg felbujtott afgán tálibokkal készül rátámadni keletről a birodalomra. Elkelne most arrafelé néhány ilyen használható fickó, mint ti.

Hát az ötlet nem igazán tetszett az öt jómadárnak. Mongolok, afgánok? Azokhoz képest még ők is csak ma született báránykák voltak. Feketék, az igaz. De azért eléggé félnékek.

- Nagyuram, nem mehetünk. Mi van, ha a magyarok ellentámadást indítanak? Nem hagyhatjuk cserben a bajtársainkat.

- Említettem már, hogy annak az emírnek elég takaros kis kincstára van?

Ez hatott. Ahogy az öt csibész egymásra nézett, csillogó szemükből és kipirult arcukból szintisztán kiolvasható volt a lelküket betöltő, túlradó hazaszeretet.

- Ahol a veszély, ott a helyünk. Ha szultánunkat Irakban tudjuk a legjobban szolgálni, akkor már ma lóra pattanunk.

Így kezdődtek hát azok a kalandok, melyek végén I. (Pengés) Ahmed Huszein négy cimborája segítségével, és egy elrabolt szír hercegnő révén megalapította Irakban a hírhedt Huszein dinasztiát.

De az már egy másik történet.

Grigorij
Proverka

A majmok

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy az Űr végeláthatatlan feketeségében dorbézoló vörös csillagocska. E körül a csillagocska körül keringett egyetlen egy szem apró kék bolygócska.

A bolygón állatok építette királyságok terültek el széles határban, az őserdőtől a fagyos sarkvidékekig, a sivatagoktól a madárdalos tölgyerdőig. A kontinensek hálózatában gyűrűző "de facto" szigeteken állatok uralkodtak, államaik között hol békesség, hol pedig gyűlölség uralkodott.

Volt ott a messzi északon egy kontinens. Lakója volt annak sok békés, harcban már megfáradt háziállat.

A Marhák Királysága.

A Csirkék Köztársasága.

A Lovak Birodalma.

A Kuttyák Szigete.

És még sorolhatnánk egymás után azt a sok, már öreg idők óta létező nemzetet, melyen már hosszú évek futóján uralkodott a békesség és a jólét korszaka. Nem voltak nagy háborúk, éhínségek és járványok, csak az időszakosan be-beköszöntő összezördülések adtak néha okot a fejfájásra.

Rohamosan fejlődő, boldog nemzetek sora emelkedett ki ekkor a gazdag föld áldásából és nézett körül a közvetlen környezetében vonagló pusztulás megjelenési formáiról.

Az Öreg kontinens partjait mosó Antik-tenger túlszörnyű és végeláthatatlan háborúk sorozata égette fel a Fekete-őserdőket. A Szavannákon az oroszlanok, az elefántok és a krokodilok ordas csordái ugrottak egymás torkának, pusztították ki egymás földjeit és döngölték bele egymást, az eleven piros vérük áztatta homokba.

Éltek ott akkor külön népek.

Majmok és hiénák.

Előbbiek szerették a békét és naphosszas dőzsölést az őserdő ágainak árnyékában. Azonban ezt a harcok közben már egyre csak ritkábban és ritkábban tehették meg, hiszen fáikat az oroszlanok kivágatták, hogy fjakat készítsenek belőlük a háborúra.

Utóbbiak haszonleső és kapzsi jószágok voltak, sokuk pedig igen komisz és manipulatív szörnyecskét hordozott a szívében. Suttogtak is róluk: „Ők a felbujtói mindennek!” Mindig elől álltak, mikor ordítani és acsarkodni kellett az ellennel szemben, de méginkább rohögtek és sompolyogtak hátul, mikor fellángolt a vad küzdelem a határokon.

Mikor pedig a harcok véget értek, előjöttek lakmározni a csatatér porában elhullott vitézek között.

Ilyen háború borította lángokba a Fekete-őserdőket, és ilyen háború ölte és üzte egyre csak messzebb és messzebb a mindent elszennvedő túlélőket. Egyre csak északabbra és északabbra menekült a majmok megannyi nemzedéke, hogy aztán az Öreg-kontinens kapujában letelepedhessen.

Nagy is volt akkor a riadalom a háziállatok között, hiszen a majmok félelmetes és furcsa teremtmények voltak. Nem igazán illettek bele az északi népek hazájukról alkotott képébe.

Sokan el is utasították, kergették őket. A határok zárva voltak és biztos lakattal lezárták őket a szigorú tekintetű őrkopók: „Ide ugyan be nem törtök!”

De sok fordulat és éles váltás történt. Egy nap pedig, mikor a Birkák országában dagadásig megteltek a magtárak búzával és sok más édes étellel, leszállt egy komisz tekintetű holló a pihenőnapjukat töltő bárányok közé, és éktelen rikácsolással megszólalt.

- Ugyan mi jogon tömitek ti itt a pofátokat és mi jogon élvezitek ti az életet, míg másoknak még az sem adatott meg, hogy a saját gyermekeik elibe száraz kenyérmorzsát tegyenek?

- Menj innen, Holló! - felelte egy erős Kos. - Kemény munkával szereztük meg a vagyonunkat, és miért is adjunk belőle másoknak?

- Ostoba vagy, te Kos - felelte erre a Varjú. - Ti talán többre vagytok érdemesek csak azért, mert őseitek békességet teremtettek a hazátokban? - így mondta és körben mindenkire rámutatott. - Ti csupán élvezitek a jót, amit az apáitok és anyáitok rátok hagyományoztak! Ők békét teremtettek nektek és az utánaatok következőknek. Hát nektek nem az lenne a dolgotok, hogy a szegény majmokat megsegítsétek? Olyan nehéz lenne egy kevésről lemondanotok, hogy nekik legalább ez a kevés meglegyen?

Nem mertek megszólalni a birkák, a Holló szavai belevágta magukat az elméjükbe.

Egész nap ott álltak némán, míg a komisz Holló hátra nem hagyta őket és rikácsolva vissza nem tért messzi otthonába, fel a messzi-messzi hófödte hegyekbe.

Szegény birkák utána dolgoztak és tették a dolgukat tovább. Ám az elméjüket visszafordíthatatlanul megdolgozták a Holló furfangos szavai. Akár egy eke, mely a húsba vág, úgy forgatta át agytekervényeiket a kimondott szavak éles kapafejszéje. Hirtelen észrevették a határban álló drótkerítés mögött búsan befelé tekintő, picinyke kis majomkölyköket. A büntudat kése a szívébe hatolt, beléjük mart aljas hegyével és többé nem hagyta el őket.

Hiába próbáltak felejteni, végül mindannyiukban felszínre tört a vágy, hogy valami igazán jót tegyenek. Így miután együtt előzetesen megvitatták, a többi nemzet beleegyezése nélkül elkergették a határaikat őrző kopókat és felnyitották a fehér-piros csíkos sorompókat. A kerítést ledöntötték és elcipeltek: „Többé nincs rá szükség!”

És minden más nemzet aggodalommal teli tekintettel nézett el a széles déli lankákra, ahol vastag, tömött sorok hordájában megindultak észak felé a majmok.

Kétvirág

Iwazza halála

Soha nem értett egyet a törzssel, akik szerint meg kell büntetni a Folyót, ami rendszeres árvizekkel sújtja a vidéket, és (állítólag) az előző törzsfő leánya is megfulladt bele. Nem. Iwazza szerint a vízzel együtt lehet élni, csak meg kell tanulni, hogyan. Mióta csak az eszét tudta, le-leszökött a partra, hiába is óvták. Apró gátakat épített, és kitanulta, hogyan folyik a víz egyik helyről a másikra.

Amikor a törzs építette fel a Büntetőgátat, hiába tiltakozott. Amikor pedig a víz elborította a falut, hiába is magyarázta, mi történt.

A meder megváltozott, de a Folyó továbbra is ott kanyargott a törzsi földek mellett. Iwazza pedig felfedezte, hogy a vízbe bele lehet gázolni, és akkor megtisztítja az ember bőrét. Sőt! A ruháját is.

Amikor kitört a járvány, és ő egészséges maradt, halálra akarták kövezni, mint boszorkányt. Hiába is magyarázta, hogy a tiszta húsba nem furakodik bele a betegség. Szerencsére a betegség legyengítette a férfiakat, így a kövezésből végül semmi sem lett.

Iwazza továbbra is minden reggel lement a partra, vizet hozott a folyóból, és azzal locsolta a kertjét.

Amikor az aszály kipusztította a többi növényt a faluban, és csak az ő fái virultak tovább, már csak legyintettek rá „szerencsés”. És elhatározták, hogy minden eddiginél keményebben megbüntetik a Folyót. Hiszen mi más is okozhatta volna a soha nem látott, kegyetlen aszályt. Iwazza hiába tiltakozott, előhozták az Ósöktől örökölt Hatalmas pusztítót, és beindították a reptető szerkezetét.

Iwazza a Folyóhoz rohant, noha tudta, hogy a Hatalmas Pusztítóval egyedül úgysem szállhat szembe.

A törzs vénei emberesen megküzdöttek az irányításért és az irányítással, de végül csak sikerült a Folyó egy közeli pontjára irányítani a rakétát.

A Folyóban térdelő lány egy villanást látott, és a víz eltűnt az ujjai közül. Majd eltűnt a folyómederből. Az ujjai is lepereregtek, mint a por. Még a karjait is látta leomlani, mielőtt porrá vált volna a teste. A finom port pedig felkapta a szél, és végigsodorta a kiszáradt folyómederben.

JohnnySilver

Ködbe zárva

Adrian Kramarek éppen kimászni készült a szkafanderből, amikor felvisítottak a vészjelzők. Egyetlen pillantással ellenőrizte az oxigéntartály szintjét, aztán lezárta a sisakot. A belső kijelzőn gyors egymásutánjában villantak fel a repülési adatok, a sarokban pedig elindult egy visszaszámláló. Lezárta az alvótartály fedelét, majd sietős léptekkel a vezérlő felé indult. A PIP-et összekötötte a vezérléssel és áthúzta a radarképet. A látványra nem volt felkészülve, egy pillanatra megtorpant, méretarányt váltott, hátha tévedésről van szó. A visszaverődő jel túl nagy volt meteornak.

- Segélybóját ki! - utasította a számítógépet. - Vészhelyzeti kiterésre készül!

Belépett a vezérlőbe. A fő kijelzőn felvillant a segélybója szimbóluma, a szonda elhagyta a vetőcsövet.

- Remek - morogta Kramarek. - Legalább valami rendesen működik!

Behuppant a bal oldali székbe. A gerince mentén borzongás futott végig, az úrruhán keresztül is érezte, ahogy a biztosító elemek összekapcsolják a gyorsulási üléssel. A pályavektorok intenzív terhelést jeleztek valamennyi lehetséges kiterő műveletnél, ezért bekapcsolta az automata G-lock rendszert. A nyomás fokozatosan emelkedett a szkafanderében, hogy megvédje a hipoxiától.

A számítógép által javasolt repülési tervek közül az ekliptikából kifelé vezetőt választotta, hogy elkerüljön egy esetleges gravitációs anomáliát. A két hajtómű teljesítményjelzői megugrottak, ahogy a hajó nagy ívben fordulni kezdett. A mesterséges gravitációs lekapcsolás, a terhelés ezzel egyidejűleg emelkedni kezdett. Az első vörös fény után kijelzőn elszaporodtak a sárga és narancs ikonok. A külső szenzorok egymás után adták meg magukat, mintha elektromos kisülés söpört volna végig a burkolaton. A bal gondola rendszere vészleállást jelzett, a tolóvektor értéke pillanatról pillanatra változott. A pilóta kiegyenlítővel próbálkozott, ekkor a második hajtómű is leállást jelzett. A

hajó sodródni kezdett, az új pálya érintette a hajó útjába kerülő por- és gázfelhőt.

Kramarek végignézett a pulton. A generátorok teljesítménye zuhant, a segédhajtómű beindításához szükséges energiát neki kellett átcsoportosítania, mielőtt már csak a tartalék marad. Előkereste az indítási szekvenciát, azonban aktiválni már nem maradt ideje. Figyelmeztető fények villantak, ahogy a számítógép átváltott az akkutelepre, és azonnal csökkentette a hálózati terhelést. A közlekedő és lakómodulban ábrája fölött narancs felkiáltójel villogott.

A sisak hangszórójában gépi hang szólalt meg.

- A szakaszajtók lezárásáig harminc másodperc!

A férfi közelebb húzta a kézi panelt, elindított egy rendszerellenőrzés rutint. A hibajelzések lassan ellepték valamennyi kijelzőt. A pályaadatok újra változtak, a hajó orra már egyenesen az objektum közepe felé mutatott. A gyorsulási szék hátradőlt, Kramarek túsúrást érzett a szkafander gumimembránján keresztül. Nedvesség gördült le a szeme sarkából, ahogy a lassulás kiprélte a könnycsatornák tartalmát. A mentőrendszer folyamatosan igazodott a terhelés változásához, az életmonitor mégis növekvő vérnyomást és pulzust mutatott. A pilóta testét bizsergetni kezdte az ereket védő szer, mégis elvesztette az eszméletét.

Saját zihálására eszmélt fel. Tompa fények vették körül, a sisakon kívül pedig csend honolt. Óvatosan mozdult, jobbát a PIP-re csúsztatta. A sisak kijelzőjére kérte a szkafander adatait. Megnyugodva figyelte egy darabig a saját életjeleit, aztán bekérte a hajó állapotjelzését. A burkolat sértetlennek tűnt, a hajtóművek és a generátorok álltak. Az akkuk néhány órányi töltést vesztek, fűtés és a levegőszűrés csak a vezérlőmodulban működött. A mesterséges gravitációs rendszert a számítógép kikapcsolta, mielőtt túlterhelődhetett volna. A külső antennarendszertől hibajel érkezett vissza, sem adásra, sem vételre nem volt alkalmas. A radar és a tömegérzékelő jelei visszaverődtek egy ovális területről.

Az optika a csillagok helyett csak szürkéséget mutatott.

Kramarek felnyitotta a védőburkolatot. A Kapteyn vörös törpéjét látnia kellett volna ebből a távolságból, de ő mégsem látta, ahogy a rendszer nagyobb bolygóját sem. A Kapteyn C közelében állt pályára, hogy a hétszeres földtömeget kihasználva hamarabb elérje az utazósebességet. A Tejút eltűnt az égről, és az Alpha Centaurit sem tudta beazonosítani a rendszer a pályagörbe végén. A hajó az alakot öltött, a semmi közepén állt, miközben ő bizonytalan adatok sorát söpörte félre a kijelzőről.

A férfi kioldotta az ülés biztonsági reteszeit, felnyitotta a sisakját, ám nem nyúlt a szkafander zárjaihoz. Számítások sorát futtatta végig szimulációs módban a rendszeren, ismétellen ellenőrizte a létfenntartó adatait és a hajtómű állapotát. A mesterséges gravitációs egység ikonja felé nyúlt, egy pillanatig habozott, ám végül megérintette a gombot. Nagyon sóhajtott, ahogy csizmába bújtatott lába a padlón koppant.

A navigációs panelen szilárd tárgyat mutató jelzés villant. Áttette a képet a fő kijelzőre és nagyítást kért. A szürkéség bizonytalan határvonala előtt sodródó roncsok bukkantak fel. Négy űrhajót ismert fel a főbb jegyeik alapján, az ötödikről kiderült, hogy két jármű összecsavardott darabjait látja. A megmaradt szenzorokat átváltoztatta a csoport figyelésére, de életjelet nem sikerült felfedezni egyikén sem. A nyilvántartás alapján három űrhajót tudott eltűntként beazonosítani, a többin a látható ütközés és égésnyomok olvashatatlanná tették a jelzéseket. A dátumok alapján a legfrissebb bejegyzés is elmúlt tíz éves. Egy utolsó pillantást vetett az űrhajók felé, majd lekapcsolta a műszereit.

Kramarek végignézett a pult kijelzésein. A hajó állapota stabilnak tűnt, úgyhogy kicsatolta magát az ülésből. A fali rekeszből tartalék palackot vett elő, a használtat pedig a töltőre csatlakoztatta. A kézi panelre irányította át a vezérlés kiemelt adatait, és szerelési kézikönyv hajtóműről szóló fejezeteit. Ellenőrizte az ajtópanelen a biztonsági jelzést, lezárta a sisakot, aztán kinyitotta a vezérlőmodul ajtaját. A hosszú folyosón a vészvilágítás vörös fényei hunyorogtak a feje fölött, ahogy kimért léptekkel elindult a gondolák felé.

A második napon Semmievőnek nevezte el a kétezer tonnás hajót fogva tartó derengést. Úgy érezte magát, mint James Bartley, a bálnavadász, aki két napig élt az öt elnyelő hatalmas ábrárcset belsejében. Igaz, hogy nem látott szerveket, idegeket, nem akadt semmi, ami élő, érző, gondolkodó lényre utalt volna, mégsem tudta kiverni a fejéből a hasonlóságot. Kramarek nagyapja az utolsó hajósok egyike volt, aki bejárta a hét tenger minden zugát. Alig néhányszor találkozott az unokájával, ám ilyenkor hosszan mesélt neki a végtelen vizekről. Szemében fura fény csillogott, ahogy a rothadó Sargasso-tengert, a büzlő csendes-óceáni szemétszigeteket, vagy éppen a Bermuda háromszögben sodródó kísértethajókat emlegette. Megkopott könyvekből hihetetlen meséket olvasott fel, amikben tengeri állatok embereket nyeltek le, egész hajókat rántottak a mélybe. Leviatán, Kraken, Moby Dick, Jormungand, Davy Jones rémítő történeti mellett mégis a „valódi Jónás” története volt a legemlékezetesebb.

A pilótaszékben szundikált, amikor az ütközés ereje kirepítette az ülésből. Felült, a hátát a falnak vetette. Hideg veríték csorgott végig a gerince mentén. Sokáig várta a pillanatot, amikor valamelyik roncs darabjai áttörnek a vezérlő burkolatát, de nem történt semmi. Megkapaszkodott a karfába, és felhúzta magát a székbe. A mesterséges gravitációs rendszer megnövekedett terhelése keresztirányú forgást jelzett. A tömegérzékelő bizonytalan jelet adott a bal

oldalon, így arra irányította az egyik optoszenzort, azután felkattintotta a keresőfényeket.

A raktér környékét alaposan felszántotta valami. A burkolat több helyen beszakadt, a törmelék között árukonténerek darabjai keringtek. Levegővesztéssel nem kellett számolnia, hiszen az alsó szekciókat felszálláskor hermetikusan lezárta. A többi hálóhoz hasonlóan leszállás előtt inkább felkutatta és az ürbe hajította a halott potyautast, mint hogy karanténba kerüljön, aztán meg fusson a pénze után. Továbbmozgatta a szenzort a hajtómű gondolája felé, amikor a kép felső sarkában mozgásra lett figyelmes. Amennyire lehetett, irányba forgatta a kamerát, lekapcsolta a hátsó fényeket és fel az elsőket.

Roncsdarabok pörögtek a szürkéség előtt, aztán a ködből lassan kibontakozott egy űrhajó alakja. A hajótest kialakítása egyetlen korábban látott konstrukcióhoz sem hasonlított. A riktó narancssárga burkolaton párhuzamos kék csíkok fénylettek, a magasán ívelő far tövében pedig néhány fekete égésnyomot fedezett fel. A szárnyak végén tucatnyi antennához hasonló szerkezet csillogott a fényben, viszont dokkolókarmantyúk sehol sem voltak. A fő hajtóműveket a tömpe szárnyak alatti kerültek elhelyezésre, manőverező fúvókákat pedig az építők ügyesen elrejtették. Az ikerhajtómű ionos vibrálása kékes lobbort vetett, mégsem tudta megállítani a hajó a lassú forgását.

- Feleslegesen erőlködsz sarházi! - mordult Kramarek, miközben ellenőrizte az adatrögzítőket. - Majd ha veszed a fáradságot és körülnézel, meglátod, miről beszélek!

Két fordulaton keresztül kereste a pilótafülkét, míg végül felfedezte a törzs közepe táján. Kíváncsian figyelte, ahogy éppen leereszkedett a védőburkolat az ablakokról. A hullófejú lény ugyanolyan tanácstalanul nézett körbe, akár Kramarek két nappal korábban. Egy teljes fordulatot kellett várnia, amíg fényjelekkel sikerült magára vonnia az idegen figyelmét. Felkapcsolta a pilótafülke világítását, hogy jól látszódjon. Először balra intett, ahol roncsok keringtek egymás körül, azután hosszú pantomim játékot adott elő, megpróbálta elmutogatni, hogy csapdába estek. Az idegen pilóta vörös ruhába bújtatott karjait maga előtt tartotta, ahogy felé nézett. Az áll kissé lefittyedt, de az arc egyébként kifejezéstelen maradt. Kramarek ekkor széles mozdulattal jobbra mutatott, ahol a Semmievő halvány körvonalai látszottak a gomolygó szürkéségben. A háromszögletű fej lassan elfordult a mutatott irányba. A férfi már azt hitte, megfeledkezett róla, amikor az idegen visszafordult felé. Az egyik vastag ujjával a felemelt tenyerének közepére mutatott, közben szaporán pislogott.

- Hát ez nem lesz egyszerű - vakarta meg a fejét a pilóta.

A következő órákban mindent elkövetett, hogy valahogy megértsék egymást. Végigpróbálta az összes elektronikus kommunikációs lehetőséget, aztán ötletelős alapon próbálkozott tovább. Az idegen nem reagált a színekre, a számokra, a betűkre, de az ábrákra sem. A kinagyított képen jól látszott, ahogy egyenesen maga elé bámul, valamit mereven figyel a műszerfalon.

Kramarek hosszasan káromkodott, mielőtt feladta a fajok közötti kapcsolattelvéletli kísérletét. Az első lelkendezése az idegen tudásának felhasználásról továszallt, inkább a saját kiszabadulásával kezdett törődni. Otthagyta a fülkét, végigellenőrizte a berendezéseit, újra nekilátott átvizsgálni mindent az űrhajóján. Kicserélte az antenna kiégett reléjét, megforrasztott egy szakadt kábelkorbácsot, majd gondos munkával befejezte a bal oldali gondolában a biztonsági kapcsolók áthidalását. A kézi panelen keresztül energiát

irányított át a hajtóműhöz, amit végül így sem sikerült beindítani. Egy darabig dühösen meredt a kapcsolótáblára, aztán nekilátott összeszedni a szerszámokat. A körút végén megállt a lezárt lakómodul mellett. Vágyakozva gondolt a kényelmes ágyára, a forró zuhanyra, a rendes ételre. Egy pillantást vetett a PIP adataira, aztán megvonta a vállát és visszacsoszogott a vezérlőbe.

A férfi ledobta magát a székebe. Végigpásztázta a kereskedelmi és vészívó csatornákat, adást azonban nem fogott egyiket sem. Megnyomkodta az égő szemeit, aztán felkapcsolta a reflektorokat. Az idegen ott ült a fülkében, tekintete ugyanúgy egy pontra meredt. Egyszer nézett csak fel, amikor a fülke ablakának ütközött egy roncsdarab. Egy darabig a tovapörgő fémszilánk után nézett, aztán ismét maga elé bámult. Kramarek érezte, hogy lángolni kezd az arca. Az űrhajó elérhető távolságra volt tőle, át kellett volna csak legbenni, valahogy bejutni, és addig verni a tehetetlen alak fejét a műszerfalba, amíg tudomást nem vesz a létezéséről. A szkfander kéznél volt, a kábelvetőt viszont a sérült raktármodulban hagyta utoljára, ahova semmi kedve nem volt besétálni. Lekapcsolta a fényeket, fogta a hidrokulcs készletet és felnyitotta a szellőzőcsatorna fedelét.

- Van nélküled is elég bajom - morogta, miközben bemászott az alagútba.

A férfi később elszíneződött foltokat fedezett fel a másik űrhajón. Kinagyította a képet, mert először nem tudta eldönteni, hogy korábban nem látott részletet lát, vagy az idegen talált ki valamit a szabadulására. Felkapcsolta a reflektorokat, mire a folt környékén gomolygó szürkesség ellibbent a közeledő fény elől. A far tövében kifényesedett fém maradt hátra. A hajóbontóban látott hasonlót, ahol savval maratták le a felesleges anyagokat a visszaöntésre váró felületről. A következő fordulónál felvételeket készített a burkolaton jól láthatóan terjedő változásról, és jobb ötlet híján kivetítette a képeket a két hajó közé. Az idegen látszólag semmi érdeklődést nem mutatott a jelzései iránt, egy idő után mégis felállt és kiment a fülkéből. Sokáig volt távol, majd, amikor visszatért, egy fényes tárgyat tartott a háromujjú kezében. Átnézett a férfit, szabad kezével valamit rajzolt a levegőbe. A férfi kikapcsolta a vetítőt és széttárta a karját. A következő pillanatban a lény elsütötte a fegyvert.

Kramarek egy darabig csak állt, közben arra gondolt, ez egy rossz álom, amiből sürgősen fel kell ébrednie. Megrázta a fejét, a pultra dobta a kivetítőt, majd belehuppant a gyorsulási ülésbe. Hosszasan nézett maga elé. Az első perctől fogva úgy gondolta, hogy az idegen tud valamit, amitől ilyen passzivitásba merült, mégis arra számított, ahogy telik az idő, majd csak hajlandó lesz közös munkára. A jól látható mocsok a másik pilótafülke ablakán végleg megerősítette, hogy nincs kiút, és ez felkavarta a gyomrát. Összeszorította az állát, visszatartotta az ingert, hogy kiköpjön. Hátradőlt, a lüktető halántékát kezdte masszírozni. Eszébe jutott a legutolsó alkalmassági vizsgálaton a repülőorvos tanácsa.

- Gyáva fattyú! - csapott ordítva a karjára. Felszisszent, aztán megtapogatta a tenyerét. A fejfájása cseppet sem enyhült, de legalább megpróbálta kiadni a dühét.

A PIP vibrálni kezdett a csuklóján. Oda sem nézve kapcsolta le a jelzést. Figyelmeztetés nélkül is tudta, hogy jócskán túllépte az engedélyezett ébrenléti ciklust. Kikortort a zsebéből egy tasakot, két ételkapszulát rázott a tenyerébe, aztán gondosan kettéharapta mindkettőt. Fanyalogva húzta el a száját, de végül néhány konok nyeléssel eltüntette a szájpapláson makacsul tapadó zselés anyagot. Egy pillanatra elmélázott azon, hogy utána dob egy serkentőt, ám eszébe

jutott, milyen érzés volt utoljára belőve dolgozni, így végül lemondott az újabb ébren töltött órákról.

A telepek kijelzője egyharmadon állt. Működő generátorok nélkül ez még két napot jelentett a fagyhalálig. A szkfanderben, minimális fűtéssel talán még egy félnapig ki tarthatott. Minden perccel csökkent az életben maradási esélye, mégis pihennie kellett valamennyit. Nem akarta, hogy a kimerültség miatt elszalasszon bármi lehetőséget a menekülésre.

Feltette a lábát a pultra, tarkóján összekulcsolta a kezét, azután hátradőlt. Borosta sercegett a körme alatt, ahogy megvakarta a kopaszodó feje búbját. Az orra összerándult az olajjal kevert izzadságszagra. Az előző nap hosszú órákat töltött a szervizalagutakban csúszkálva, míg megtalálta, hol került a szivárgó hidraulikafolyadék a levegőztetőbe. Soha nem érezte, hogy ennyire szüksége lenne egy zuhanyra. Szorosra húzta a szíjakat maga körül, aztán kinézett a pán-célüveg ablakon.

Az idegen űrhajó lassan fordult a tengelye körül. Az orra irányított reflektor fénye végigkúszott a felségjelzésnek tűnő idegen szimbólumokon, aztán megcsillant az ablakon lefelé csúszó mocskon.

- Gyáva fattyú! - ismételte halkán, miközben a karjába épített konzolon matatott.

A reflektor fénykörét végigvezette a szárnyakon és a farokrészen, majd lassan vissza. Tisztában volt vele, mekkora pazarlás, mégsem tudott betelni a gyönyörűséggel. A méretei alapján mélyúri szállító lehetett, az áramvonalas kialakítása viszont alkalmassá tette légköri repülésre is. Szinte látta maga előtt, ahogy a hajóval elsuhan a köztes átrakó állomások mellett, az árut pedig közvetlenül a telepeseknek adja el. A megvesztegetéseket is beleszámolva közel negyven százalék többlethaszon lebegett nem messze tőle, teljesen elhagyatottan. Egyszerűnek tűnt az egész. A tengerészeti jog szerint a fennhatósági területen kívül fellett javak kizárólag a mentési kockázatot felvállaló megtalálót illetették. Az állványon lógó úrruha felé nézett, aztán vissza az idegen hajóra, végül nagyot sóhajtott és lekapcsolta a fényt.

A köd rátelepedett az idegen hajó farára. Az elmúlt napokban volt ideje alaposan megfigyelni, mégsem látta kétszer egyformának. Egyszer örvénylő gáznak tűnt, máskor lassan összetömörödő pornak, hol csupán egyetlen karnyújtásnyira volt az üvegtől, hol felfedte a többi csapdába esett hajót. A számítógép minden vizsgálatnál egyre bizonytalanabb eredményt adott az anyag összetételéről. Kramarek ismert örülteket, akik örömmel vizsgálták volna, akár egy életen át, ő azonban másra sem vágyott, mint kiszabadulni ebből a kilátástalannak tűnő helyzetből. Sokáig bámult kifelé, ám csak annyit ért el, hogy a folyton változó szürkesség alattomosan belopózott a fejébe, és lassan messzire űzött minden értelmes gondolatot.

A vállába nyilalló fájdalom ébresztette fel a szundikálásból. Hunyorogva emelte maga elé a PIP-et, aminek a kijelzőjén minden érték zöld színben világított. Az alvászegíztér szerint hét pihentető órát aludt, ami hét órányi energia és oxigén veszteséget jelentett. Az elektromotor erőlködve állította függőleges pozícióba a nyikorgó széket. A zsibbadt vállát masszírozva ült fel.

A pulton csak néhány érték változott, azok sem adtak okot a lelkesedésre. A belső érzékelők megbízhatóan működtek a fogságba esés óta, de ismerte a régi hajózó mondást, ami szerint a legmegbízhatóbb műszer az emberi test. Villany,

víz, levegő, mesterséges gravitáció és nyomás. Bármelyik hiányát azonnal észrevette volna. Beleszimatolt a levegőbe. Amperszag birizgálta az orrát. Újabb hiba, amit keresgélhet. Egy pillanatra kinézett az ablakon. A köd teljesen elnyelte az idegen űrhajót.

Kicsatolta magát a székből, nekidőlt a pultnak és nyújtózni kezdett. A szemközti falon élesen kirajzolódott az árnyéka. Későn eszmélt, esélye sem volt megkapaszkodni. A lökeshullám megperdítette az űrhajót, Kramarek a padlón találta magát. A riadójelzés késve visított fel, a kijelzőket ellepték a figyelmeztető jelzések. A férfi hanyatt feküdt, végtagjait szétvetette. Elnevette magát, de hangja erőtlen krárogásba fulladt. A páncélüvegen rémisztő kopogással csapódtak be az első repeszek. Felnézett, várta, hogy egy nagyobb darab befejezi szálnalmas küzdelmét az élettal, azonban a kettészakadt idegen hajó nagyobb darabjai a fülke két oldala mellett szálltak el.

A lökeshullám után egy ütközés rengette meg a hajót. A férfi csúszni kezdett a padlón, a következő pillanatban nekicsapódott a pilótaszéknek. Hallotta a reccsenést, az igazi fájdalom viszont csak egy lélegzetvétellel később érkezett. Összegörnyedten feküdt, bal kézzel a szék egyik merevítőbordájába kapaszkodott. A szkafander túl messze volt, egyetlen esélye a fülke épsége maradt. Összeszorított foggal feltérdelt, kitapogatta a rögzítő szíjak egyikét, majd közelebb húzta magát. Három nyögéssel később már ülő helyzetben babrált a szíjakkal. Meggömbült burkolatdarab koppant a feje fölött. Apró levegővételekkel előrehajolt és megnyomta a fülkét védő burkolat zárókapcsolóját. Újabb becsapódás következett, az egész teste oldalra lendült. Keményen nekiütközött a gyorsulási ülés oldalához. Ujjai elfehéredtek a karfán.

A következő csattanás egész közléről hallatszott. A fülkeablak burkolata meghajlott és hosszú csíkot hagyott a vastag üvegen, mielőtt végképp elakadt. A feltörő átkozódás elfulladt, ahogy a gyomra felfelé lódult, és kipréselte a tüdejéből a maradék levegőt. Tucatnyi apróság csapódott ide-oda a fülkében. Előszórt egy rég elveszettnek hitt memóriamodul, utána kapni azonban merő értelmetlenségnek tűnt. A szeme sarkából utána nézett, hogy tudja, hol kell majd keresni. Az elegánsan pörgő modul sarkával érkezett a falnak, majd egy reccsenéssel több darabra tört. Idegesen félrelökte az arca felé perdülő darabot, amivel annyit ért el, hogy vörös csepp vált el a tenyerétől, ami szétkenődött a falon. Körbenézett, aztán elkapta a csavarkulcsot, mielőtt fájdalmas nyomot hagyott volna az arcán. Elfogta a szédülés, de nem merte lehunyni a szemét.

A félig lecsukott védőburkolaton keresztül csillagokat pillantott meg. Feljebb állította a széket, aztán bekapcsolta az egyetlen épen maradt optoszenzort. Percekig bámulta a távolodó ködöt és körülötte lebegő roncsdarabokat. A szürkesség sértetlennek tűnt, nem lehetett átlátni rajta. A roncsok felismerhetetlenségig szétestek, a darabokból már nemigen lehetett következtetni, hány hajó rekedt az évek alatt a ködben.

Egy kisebb burkolatdarab csapódott ismét az üvegnek, eszébe juttatva, hogy messze nincs még biztonságban. Az átkötött hajtóműre engedte a tartalékot és gyújtásra kapcsolt. A tolóerő alig érte el az öt százalékot, Kramarek mégis úgy örült neki, mint a pilótavizsgáján a sikeres leszállásnak. Apró vektormódosítással kitért a törmelék elől és már az sem érdekelte, hogy újra leállt a hajtómű. Az első dolga volt a helyzetét megállapítani. Kétszer ellenőrzött minden számítást, mire elhitte, hogy a belső bolygó pályáiván került ki a ködből.

Segélyhívó csomagot állított össze a rendelkezésre álló információkból, és alacsony frekvencián sugározni kezdte a bolygó felé. Nem hitte volna, hogy valaha viszont akarja látni az átrakó állomást, azonban más választása nemigen volt.

Kimászott az ülésből, leragasztotta a tenyerén a vágást, aztán elrágott egy fájdalomcsillapítót. Átlapozta a kézikönyv ritkán használt fejezeteit, és felkészült a vezérlő leválasztására. Lepakcsolt minden fogyasztót, átszivattyúzott a tartályokba minden gramm vizet és levegőt, aztán lezárta a vezetékeket. Fájdalmasan óvatos mozdulatokkal összerelent és lerögzített minden repülő tárgyat, ami a testi épségét fenyegethette. Felvette az űrruhát, bekötötte magát az ülésbe, azután megkezdte a várakozást.

Az Archangel kapitánya szótlanul hallgatta végig a beszámolóját. Nem tett fel kérdést, nem fűzött a történethez megjegyzést, és nem intette rendre az embereit. Homlokán elmélyültek a ráncok, ahogy a PIP-ről átküldött adatokat lapozta. A legénység többi tagja kevésbé tudta elrejtani a hitetlenkedését, többek arcán széles vigyor terült szét az idegen űrhajó említésére. Megértően bólogattak, megkínálták egy kis szívverősítővel, az orvosuk pedig felajánlott egy vitaminköztételt az ijedségre.

Kramarek szó nélkül elfogadta, hogy a navigátor az orra elé tolt egy vontatási szerződést. A biztosítása nem fedezte a kiadásokat, erről viszont mélyen hallgatott. A kapitány egy pillanatilag habozott, mielőtt ellenjegyezte volna az iratot. Savós szín szemében látszott, hogy tisztában van a hajótörött körülményeivel, és csak az állomással történt forgalmazás miatt nem löki vissza a lepusztult hajóba. Köszönés nélkül állt fel, és maga után intette a helyettesét is. Pusztagva léptek ki az ajtón.

Az étkezőben elültek az asztaltól, ahová letette a tálcáját, a folyosón összenevettek a háta mögött. A legénységi szálláson csak percekig bírta a rászegezhető tekinteteket. A navigátor felengedte a kilátóba, de a válla fölött többször is átlesett, miközben a rendszert fürkészte. A hajó szenzoradatait összevetette az állomásról bekért információkkal, mégsem jutott előbbre. A ködnek nyoma veszett.

Megkereste az egészségügyi szobát a beígért injekcióért. Az orvos hosszan ecsetelte a poszttraumás reakciókat, miközben szekrényben turkált. A monológot a vészjelző szakította félbe. A doki lebiggyesztette a száját, és durván lerázta Kramarek kezét, amikor az rángatni kezdte a biztonsági kamra irányába.

- Napkitörés! Ismétlem, napkitörés! Ez nem gyakorlat! Lökeshullám érkezése várhatóan nyolc perc múlva! - zengett a folyosón a kapitány hangja. - A vontatmány rögzítőit lerobbantani! Mindenki foglalja el a kijelölt helyét! Kitérő gyorsítás indul, teljes hajtás eléréséig három perc!

Kramarek leakasztott egy szkafandert az állványról, egy tartalék oxigén palackot pedig a tartószerkezethez csatlakoztatott, aztán bemászott a gyorsulási ülésbe. Elakadt a lélegzete, ahogy néhány napon belül másodszor szúrta a gerince tövébe a tű. Nem ért rá a mellékhatásokon rágódni, mert a felfújódó G-lock ellenére mázsás nyomás nehezedett a mellkasára.

Már tudta, hová tűnt a Semmievő, és azt is tudta, hogy a hátrahagyott hajó adattára nélkül soha nem fognak hinni neki. A következő pillanatban elborította a sötétség.

**Stephen
Rackham**

Bíbor Penész

Fémes penészszagra ébredt. Úgy érezte, mintha valami súlyos takaró nehezedne a testére és tapasztaná a nedves kőfalhoz. Lassan kinyitotta a szemét, de csak sötétség fogadta, hamarosan felsejlettek a széles folyosó körvonalai. A föléhez a távolból súlyos léptek dobogása jutott el.

A férfi tudta, hogy ez annak a lénynek a lépte, aminek az elpusztítására vállalkozott. Végül azonban a borzalmas lény lepte meg Qalac kikötővárosának egyik sötét és szűk sikátorában. Aztán elkábította, és végül lehozta a város alatt húzódó ősi romvárosba, ahol a Fátylasok idézői végezték tiltott kísérleteiket. Aminek a felszámolása már évszázadok óta vitapont a Felhőtorony varázslói és a Griff Lovagrend tagjai között. Azonban a hely annyira mélyen volt elásva a város alatt, hogy nem tekintették fenyegetésnek az itt élő torz szárnyetegeket, csak néhány évente küldtek ide varázslókból és lovagokból álló tisztogató csapatokat.

Vagy ha a katakomba valamelyik lakója úgy döntött, hogy a vadászterületét a felszínre helyezi.

Talán érzékelhette volna a mágiájuk utolsó foszlányait, ha nem fosztja meg magát az erejétől. Ha még továbbra is birtokolta volna a képességeit, akkor a körülötte keringő, más számára érzékelhetetlen részecskékből kovácsol egy pengét tudatának erejével, és lemetszi az őt megbéklyózó nyálkás szövedéket. Most érzékelni sem tudta, nemhogy manipulálja őket tudatának csápjával.

Aki egész életét egy tó mellett töltötte, csak a legszárazabb sivatagban becsüli meg a víznek minden cseppjét – gondolta. Viszont minden áron el kell jutnia a következő oázisig.

Megfeszítette az izmait, és ellazította, aztán újra megismételte ezt a gyakorlatot, hogy a testét fogva tartó erős lepel rostjait meggyengítse.

Szerencsére Felhőtoronyban arra is megtanították, hogy hogyan vágja ki magát szorult helyzetekből a mágia nélkül.

Berengiernek akaratlanul eszébe jutott az a nap, mikor öt éves gyermekként először megérezte a világot átszövő hatalmat. A Felhőtorony egyik tágas meditációs szobájában ültek lótuszülésben, ő és még tizenöt, vele egykorú gyerek. Mindannyian fekete tunikát és nadrágot viseltek, a varázslónövendékek hagyományos öltözkését.

– Mindannyian különleges tehetséggel születtek. Elmétek, és így látásotok élesebb, mint bármely, átlagos emberé. Képesek vagytok érzékelni világunk láthatatlan áramlatait és energiáit – kezdett bele a mondandójába öblös hangján Galerth mester, egy nagydarab, vörös hajú és szakállú férfi. – Első látásra minden rendszert nélkülöznek, de ahogy haladtok előre a tanulmányaitokban, felfedezitek az általuk felrajzolt szabályos mintákat. És onnantól képesek lesztek újabbakat alkotni.

Végigpillantott a fiúkon és lányokon, és elmosolyodott.

– Mélyedjete el, keressetek mintákat!

Az akkor öt éves Berengier lehunyta a szemét és kiürítette az elméjét. Tisztán látta maga előtt az egyesülő vagy éppen több ágra bomló fényáramlatokat, melyek közül néhánynak a vége feltekeredett, és lassan forgó örvénnyé változott.

A bíborvörös, gömbökből és gombafonalakból álló ragacsos lepel halkan megreccsent. Mintha engedett volna egy kicsit. Berengier még dühösebben folytatta az izmainak megfeszítését.

Annyit érsz a tudásod nélkül, mint egy vak koldus a

démontanyán – suttogta egy hang, aztán megismételte. Berengier kizárta a tudatából, miközben újra és újra megfeszítette és ellazította a karizmait. A jobb karját a falhoz szegezve anyag meglazult, és ő képes volt kiszabadítani azt.

A férfi gyorsan belevájta az őt foglyul ejtő penészbe az ujjait, és elkezdte tépkedni magáról. Fáradtan zuhant a padlóra, mikor végzett. A torka olyan száraz volt, mint a tapló. A férfinak eszébe jutott, mikor kivette az árus markából a gömbölyű üvegcsében lötyögő lila főzetet. Hihetetlenül keserű ízét még mindig érezte a szájában. A róka farkokfőzet elfátyolozza az elmét, és minden kapcsolatot megszakít a láthatatlan világgal.

Máskor tudatának erejével energiasugárzó mintázatot rajzolt volna. A belőle áradó fény előntené a testét. Átjárná legapróbb sejtjét is, kimosva belőle minden fáradtságot és mérget, szinte megfiatalítva azt.

– Süllyedtem volna el a földbe, mikor megittam – morogta Berengier, és felállt. Hirtelen megszédült, és a bal karjával a falnak támaszkodott. – Hogy Kalties légiói taposnak meg azt a mocskos méregkeverőt!

Jó, ha átkozódik, akkor az azt jelenti, hogy nem halt meg benne semmi. A léptei egyre biztosabbak lettek, de a feje még mindig hasogatott.

Életed legkönnyebb napja a tegnap volt – idézte gondolataiba a karling közmondást, miközben a falat tapogatva elindult előre a folyosón.

Látta már a hely felfedezett részeiről készült térképet, és arra jött rá, hogy az építői kiszámítható mintázatot követtek az építése során. Fogom még olvasni az ősi fóliánsokat a Felhőtoronyban? – kérdezte magától sóvárogva.

A folyosó egyszer balra kanyarodott, aztán jobbra, majd újra balra, és Berengier egy hatalmas, boltozatos tetéjű csarnokba jutott. A padlón kardok, bárdok, bőrvértek és láncingek heverték szétdobálva.

Az általa olvasott beszámolók szerint tudta, hogy a felszín alatti kísértetváros bizonyos lakói itt hordják össze az általuk elfogottak azon dolgait, amit nem tudnak felfalni.

Berengier egyből talált egy hosszú, karling pallost. Keresztvása a hegy irányába ívelt, a vércsatorna a penge két harmadáig húzódott. Véggombja csónakot formált.

A varázsló felvette és próbaképpen megforgatta. Alig volt nehezebb annál, mint amit megszokott. Az északról jött tengeri rablókról sok rosszat lehetett mondani, de azt nem, hogy félvállról vették volna a fegyverkészítést.

Berengier ennél különb pengét volt képes formába önteni az erejével. Olyat, aminek a markolata belesimul a kezébe, a súlya megfelelő és úgy képes forogtatni, mintha karjának meghosszabbítása lenne.

Te vállaltad, hogy a saját csapdádban te leszel a csali! És hogy miért? Hogy befogd annak a beparfümözött, bársonyba tekert kötekedőnek a pofáját, hogy a sárkányurakkal együtt rohadna el – ripakodott magára, miközben egy megfelelő páncélt keresett magára, azonban az összehányt bőr és fémvértek túl nagyok vagy túl kicsik voltak a számára.

A láncingek között kotorászott, és szinte elmerült az önvád áradatában.

Miért is adott annak a tejfelesszájú goblinfattyúnak a szavára? Miért is fogadta el Talius tanácsos meghívását? Akkor

most nem lenne itt, ahogy éppen egy vérpettyes láncinget méreget és azon gondolkodik, hogy ha az övével megkötné, akkor vajon jó lenne e rá?

Ekkor megérezte, hogy valaki áll a háta mögött.

Leejtette a kezében tartott páncéldarabot, és frissen szerzett kardjával a sötét alak felé vágott. Az hátraszökött és Berengier jobb oldala felé dőött vékonypengéjű és éles törével. A manifesztátor háritotta a karling karddal a támadást, aztán az árny felé csapott, reménykedve hogy kétéhasítja.

De az alacsony alak egyszerűen elhajolt a vízszintes vágás elől, és egy táncos ügyességével megpördült, a következő pillanatban pedig már Berengier mögött volt. A férfi épp hogy csak megfordult, és kivédte a másik hátát célzó csapását, aztán visszavágott. Hirtelen egy kerek fémpajzsra lépett, ami előresiklott, magával rántva őt. A férfi egyensúlyát veszítve zuhant a kőpadlóra.

A támadója már felette állt, és lenézett rá. Berengier csak akkor vette észre, hogy a teremtménynek, a méretéhez képest hosszú lábai és karjai vannak. A lény ekkor a plafon felé fordította fegyverének pengéjét, és a markolattal mért ütést Berengier homlokára.

A hirtelen jött fájdalom a sötétségbe taszította a férfit.

Látta a mágia világot láthatatlanul ellepő folyamait és örvényeit. Talán a főzet hatása kezd elmúlni? Kezd visszatérni az érzéke a manifesztációhoz? Nem kell erőltlenül a túldoldalról jött torz teremtmény nyomába erednie?

- Általában ne képzelj magad elé a dolgot, amit meg akarsz teremteni. A képzelet csak energiát von el tőled. Egyszerűbb, ha magad elé idézed a képét. Mint annak a kockának a képe, amit a múltkor az eszetekbe véstünk - Galerth átható és mély hangja egyformán szállt a teremben lévő öt gyermekhez, akik elég tehetségesnek találtattak a kiképzésük folyamán, hogy később manifesztátorokká váljanak.

- A manifesztátorok kevesen képviseltetik magukat a Felhőtoronyban. Így éreztétek magatokat büszkének és kivételesnek. Tekintetek nem a messi földel partjait és az idő homályba vesző képeit fogja fürkészni. Kezetek nem gyógyít be sebeket és nem úzi ki a betegek testéből a veszélyes kórságokat. És nem is fogtok elméteknek erejével az időjárást befolyásolni. Nem, ti művészek lesztok, akiknek a mágia tiszta és romlatlan ősanysága lesz a matériája.

Szónoklata után végignézett a tanítványokon és büszkén elmosolyodott.

- Emlékezz a mintára, amit erővonalakból szóttek. Ez az első lépés, hogy alkoss - suttogta a férfi.

A fiú visszaemlékezett a papírlapra felskiccelt kockára. Látta, ahogy a tér apró áramlatai az akaratanak hatására egy pontra kezdenek tartani. Érezte az amorf energiaerécskéket megregulázó és erővonalakba rendező erőt.

Ez az ő akarata volt.

- Jó, most tartsd ki a tenyered. Kezdődik.

A fiú úgy tett, ekkor megérezte, hogy apró súly nehezedik a kezére.

- Berengier, mi ez? - szólalt meg Gareth hangja tőle balra.

A fiú kinyitotta a szemét. A rózsablakokon beáradó fény először elvakította. Aztán hamar felismerte a gyakorlóterem mennyezetét tartó oszlopokat, a köztük húzódnó boltíveket. A vele egykorú fiúk és egy lány kíváncsi tekintetét és Gareth mestert, ahogy a fiú kezében tartott tárgyra mutat.

Egy gömbölyű üvegcsét tartott, amiben lila főzet lötyögött.

- Nem tudom - felelte a fiú.

Gareth körbepillantott, és gúnyosan Berengiere vigyorogott.

- Akkor, ha te csináltad, idd meg - parancsolt rá. A többi gyerek csengő hangon felkacagott. - Gyerünk, fenéki!

- Nem... ez keserű - suttogta a fiú, egy felnőt férfi hangján.

Ez évekkel ezelőtt történt. Az első manifesztálása, amúgy is csak szilárd tárgyakat tud formába önteni. Ez csak...

Kinyílt a szeme. A csarnokban hevert, amit most vörösen derengő fény világított meg, felfedve a menyezettől a padlóig végighúzódnó, emberi szem számára idegen teremtményeket ábrázoló domborműveket. Tűz pattogott, és valaki dúdolt a közelében.

- Áh, felébredtél - szólalt meg egy derűs hang tőle jobbra. - Már azt hittem, hogy túl erőset ütöttem, és elaludtál... nos, végleg.

Aztán felkuncogott.

Egy elf ült a szövetsdarabokból rakott tűz mellett, és egy jókora patkányt sütögetett nyárson. A derűsen táncoló lángok fénye megvilágította a teremtmény magas arccsontját, a hegyes állat, a csúcsban végződő a halántékhoz lapuló füleit és a felfelé ívelő, előreugró szemöldökét. Vállig erős, fekete haját hátul összekötve hordta.

Barna nadrágot és fekete bőrtunikát viselt. A bal combjának egy tör volt támasztva, amit Berengier felismert. Szorosan mellette pedig a karling acélkard hevert.

- Nem mondom, jól megizzasztottál - felelte a lény, és megszagolta a vörösre sült patkányt. - Elsőre azt hittem, hogy valami itteni döggel akadtam össze. Csak akkor jöttem rá, hogy ember vagy, mikor felested. Hát, meglepő volt.

- Miért... - akarta kérdezni Berengier, de hirtelen felköhögött. Mintha apró üvegcsilánkokat nyelt volna le.

- Igyál! - szólalt meg az elf, és egy kulacsot nyújtott át a köhögő férfinak. Berengier gondolkodás nélkül elfogadta, és már emelte volna a szájához, és az alacsony lényre nézett.

- Ó, ha már fekete bőröm és hegyes fülem van, akkor biztos mérgezett lehet - szólalt meg az elf gúnyosan. - Ha holtan akarnálak látni, akkor nem leütöttelek volna, hanem egyszerűen beléd mártom az Egérkarmot. A törömet.

Berengier nagyot kortyolt a vízből.

- És miért nem tetted meg? - kérdezte Berengier, miután visszaadta a kulacsot.

Az elf vállat vont, és megforgatta a patkányt a tűz felett.

- A kisebbik rosszat választottam. Ha megöltelek volna, akkor sokan kérdezősködnének - mondta a teremtmény, és lopva a Berengier mellkasán viritó, kopott jelképre sandított, ami a Felhőtorony keskeny minaretjét ábrázolta szürke mezőben.

- És mit keresel itt? - kérdezte Berengier, miután felült és közelebb lépett a tűzhöz.

- Tárgyakat - felelte az elf, és egy bottal megpiszkálta a tűzet. - És te?

- Keressek valakit.

Az elf megérintette a törét, és narancssárga szemeit Berengiere emelte.

- Arra rájöttem. Rokon, barát, ismerős, esetleg valaki, aki éjszaka fentről rabol el embereket és lehurcolja ide, hogy

aztán a testüket trágyaként használja, a kedvenc csemegéjét termessze.

- Tudsz valamit - mondta Berengier.

Az elf ekkor a szeme elé emelte a pirosra sült patkányt, letörte a bal hátsó combját és Berengier felé nyújtotta. A mágus egy pillanatig nézte, és elvette a különös szerzettől a húst.

- Kölyökkorom óta járom ezeket a sötét járatokat, ember. Ezek a dögök a helyhez tartoznak - mondta.

Beleharapott, és elrágta a falatot. Rágós volt, az íze pedig a nyúlra emlékeztette.

- Kicsit sovány, de ezekben az alagutakban ez még nagy példánynak számít. Tepo bátyám a Mozaikkészítők utcája alatt akkorát látott, mint egy macska. Viszont ő ismer egy fickót, aki állítólag egy kutyaméretűvel kapott össze.

Berengier a még mindig sajgó homlokára tett a kezét.

- Fantasztikus - nyögte, aztán erőt vett magán és a patkánycombról az utolsó húsdarabot is letépte a fogaival.

Az elf erre szélesen elvigyorodott, kivillantva éles szemfogait, ahogy a férfit méregette.

- Ilyet bizony nem esznek ott, ahonnan te jössz, igaz?

Már éppen válaszolt volna, mikor a csöndet hirtelen távoli, halk csámcsogás törte meg. Az elf arcáról is lekopott a mosoly, ahogy a hang irányába emelte a fejét.

Ez jót jelent, még vidáman táplálkozik valamelyik régi áldozatából. Nem tudja, hogy a legfrissebb éppen megszökött - gondolta, és a táborút mellett üldögélő elf dögevőre pillantott. Ó biztos tudja a kiutat a katakombáknak e részéről. De könnyű lenne aranyat ígérni neki, hogy kivezessen innen.

- Szóval, a penészzabáló nyomában jársz. A sebeidből látom, hogy nem ment valami jól - mondta a másik. - Bár, ahogy ezeket ismerem, ritkán megy úgy. Könnyebb túljárni néhányuk eszén, mint verekedni velük. Hidd el.

- Jobb lesz, ha ez a lény meghal - válaszolta ridegen Berengier.

-Tudod mit, segítek rajtad.

Berengier felvonta a szemöldökét.

Az elf a küzdelmük során bebizonyította, hogy gyors és ügyes, mint fajtájának sok egyede. Viszont népének olyan tulajdonságaiból sem szenvedhetett hiányt, mint a fondorlat és a könyörtelenség.

- És mi hasznod lesz belőle? - kérdezte Berengier végül.

Az elf a tekintetét a varázslóéba fúrta.

- Nagy családom van. Hogy ha meghal az a dög, akkor nagy az esély, hogy nem engem, vagy valamelyik rokonomat fogja elkapni - mondta.

A távolból nehéz lépések közeledtek.

Az elf egy utolsót harapott a patkányból, aztán felállt, és a törét a hüvelyébe tűzte, míg a mellette heverő lencsákat a vállára kötötte. Berengier felállt, és felvette a hosszúkardot, a falhoz lépett, és végigtapogatta a domborműveket.

- Mit csinálsz? - kérdezte idegesen az elf, aki már indult volna a csarnokból északnyugatra vezető folyosó felé.

- Kiutat keresek - felelte Berengier, miközben az ujjai végigjárták a Túloldalon élő különféle teremtmények kőbe vésett másait. Aztán egy denevérszerű bestiára acsargó uszonyos kígyó faragott képmásán állapodtak meg. Berengier megnyomta a kőből bestia kidomborodó szemét, az be-

süllyedt. Az elf közben szétrúgta a tűzrakást. A csarnokra sötétség borult.

A délnyugati bejáraton belépett egy ormótlan alak, és artikulálatlan, nem evilági üvöltést hallatva rohanni kezdett feléjük.

- Itt van! - kiáltotta az elf.

A fal egy része ekkor ugrott ki a helyéről, és húzódott jobbra, felfedve egy szűk folyosót. Berengier elkapta újdonsült társát és berántotta maga után. A rejtekajtó lassan visszahúzódott volna a helyére.

- Milyen térképeid vannak neked ezekről a labirintusokról, cím...

Hirtelen egy csontos kar nyúlt be a bezáruló rejtekajtó résén, és megragadta a férfi bal vállát. Fekete karmai Berengier húsába martak, a nyomukban vér serkent. A fájdalom szétsugárzott, a varázsló felordított. Az elf előhúzta a törét, és egy félköríves mozdulattal felfelé vágott. A penge belehasított a bestia bíborvörös húsába.

A nem evilági vadállat felüvöltött, és visszahúzta megsebzett karját a résen, mielőtt a fal a helyére csusszant volna. Kívülről kaparászás hallatszott, aztán a fal megremegett. A szörnyeteg csalódottan bömbölt és elsomfordált.

- Köszönöm - mondta Berengier. - Mi a neved?

- Te csak hívj Egérkaromnak - felelte kurtán, miközben egy rongydarabbal letörölte a bíborszínű nyálkát fegyverének pengéjéről.

- Berengier.

- És merre tartunk?

Berengier megnézte a bal vállán tátongó, még vérző sebeket. Pokolian fájtak, és a belőlük patakzó vér megfestette tunikájának bal vállát.

- Ne maradj le - felelte, és belevetette magát a rejtett átjáró sötétségbe.

- Csak nem bizalmatlanok vagyunk? - kérdezte a sötét arcú teremtmény.

- Csak nem megsértődöttél, Egérkarom? -kérdezett vissza Berengier.

- Nagyon is jól tetted, hogy nem engedsz a hátad mögé. Sötétben vagyunk, én teli hassal és kipihenten, kezemben a legjobb minőségű elf törrel. Nálam van minden előny, félek felébreszteni az ösztönöket. Amiknek nem lehet parancsolni.

- Képzelem, hogy viaskodtál, mikor a torkom elvágása helyett inkább leütöttél - felelte a mágus.

- Olyan embernek tűnsz, akit jó ötlet életben hagyni. Meg ki tudja, mit hoz a jövő.

Berengier szinte hallotta a folytatást, bár a Felhőtoronyban nem avatták be a gondolatok olvasásának művészetébe.

Begyógyítottad volna valami mágikus trükkel, aztán a lelkemet kitéped a testemből, és egy olyan patkányéba rakod át, amilyenből az előbb vacsoráltunk.

- Vannak trükkjeim - helyeselt Berengier kurtán.

A folyosó hamarosan egy hatszög alaprajzú, kisebb fülkébe torkollott. Velük szemközt egy kőajtó zárta el az utat. Az északi falba egy kis megfigyelőrés volt vágva, amin keresztül egy cellába lehetett belátni. Előtte egy keskeny kőasztal állt, amire egy ábrával és indaszerű írásjelekkel teleírott, bőrkötéses könyvet helyeztek. A szöveg azonban nem folytatódott, abbamaradt a közepénél. Berengier észrevette, hogy a papírt egy gyerekenyérnyi sötét folt csúfítja el.

Átlapozta a még hátralévő oldalakat, a gyanúsán vörös árnyalatú pecsét egyre halványabban ugyan, de minden oldalon ott volt.

Kinézett az ablakon. A cella egy gyémántokból kirakott ótágú csillag volt, ami a közepén kidomborodott.

- Nem a penészzabáló ölte meg - törte meg a csöndet Egérkarom. Berengier értetlenül nézett az elfre. - Túl ostoba, hogy kinyisson bármilyen ajtót.

- Értem - válaszolta Berengier.

A Fátylasok rendjének elhagyatott járatrendszerait kutató kalandozóknak fogalmuk sem volt az itt bolyongó teremtményekről. Persze hogy is lehetett volna? Az eretnek mágiát űző mágusszervezettől lefoglalt feljegyzéseket a Felhőtoronyban tartották.

Berengier ezek alapján tudta, hogy a Qalac sikátoraiiban vadászó lény egy argól. A lényt a túloldaltól idézték meg, aztán a fátylasok arra kényszerítették, hogy torz testet öltösson.

És az áldozatait benövő „penész” valójában egyfajta külső gyomor, ami a foglyának minden testnedvét kiszívja, izomrostjait és belső szerveit elpépesíti. Mikor már a jellegzetes, bíbor színű, akkor a szerencsétlenből már csak egy penészből alig kilátszó csontváz maradt.

- Haladjunk tovább - mondta Egérkaromnak. Kiszúrta a fal egyik kidomborodó részét, ami a vállával egy magasságban volt. Ráhelyezte a tenyerét és gyengéden megnyomta. A faldarab besüppedt, a sziklaajtó egy pattanással kiugrott a helyéről és halk csikordulással félrekúszott.

- Akuchi kincseire, te aztán ismered ezt a helyet.

- Nem csak a szörnyek és a hozzád hasonlók járnak ezeket a folyósókat - felelte talányosan az elfnek.

- Na, ne mondd! Láttam már eldobált mellvértket, az ugrásra készülő griffel - válaszolta sértődötten. - Ott hagytam őket, pedig nagy volt a kísértés. Jó acél volt, vonzotta volna az aranyat a zsebembe. Ahogy a nem várt kérdezősködőket is.

Mikor kiléptek a folyósóra, az elf elhallgatott.

Berengier odalépett a cella ajtajához, a lakatba illesztette a kulcsot és megforgatta. Por hullott le a plafonról, ahogy a rács csikorogva félresiklott, hangos kattogás közepette.

Berengier próbaképpen a szimbólum közepére lépett, az lestüllyedt a súlya alatt.

- Maradj kint - szólt oda Egérkaromnak, és lelépett az idéző gömbről. A rácsok surrogva a helyükre csúsztak, és hangos csattanással ütköztek a falnak. Berengier jól gondolta, a visszaemelkedő kőgomb újra lezárta a cellát, ugyanakkor blokkolta a gépezetet.

- A matriarcha gyémántjaira! - suttogta Egérkarom. - Ki a fene építette ezt a helyet?

- Mondjuk úgy, hogy olyanok, akik kincseket kerestek egy olyan helyen, amit még felfedezni sem lett volna szabad, nem hogy kutatni. Ez egyfajta óvintézkedés, ha onnan valami olyat hoztak át, ami veszélyes - felelte Berengier a rácsok között átnyújtotta a kulcsot. - Ismered a gephi csata történetét, igaz?

- Mi Ezer Nyíl napjaként ismerjük - felelte az elf. Kihúzta magát, és csípőre rakta a kezét. -Ezer elf íjász az erdőbe csalta a parton táborozó karlingokat, aztán mérgezett nyilakkal végeztek velük az erdők árnyai között rejtező. A maradékokat meg levágták az Imperium harcosai.

Csak negyven elf harcolt abban a csatában, és csak úgy, hogy Geph erődjének kapitánya fővesztéssel fenyegette őket. Az

elfek, mikor mesélik ezt a történetet, valahogy kifelejtik ezt.

- Meg tudod találni az argólt?

- Hogy mit?

- A penészzabálót - vágta rá Berengier.

- Itt van a bűze az orromban - felelte Egérkarom.

- Jó, keresd meg és csald ide.

Az elf borostyánsárga szemei elkerekedtek. Tett egy lépést hátra és a folyosó tulsó vége felé pillantott. Berengiernek eszébe jutott, hogy az alkalmi társa elszalad a kulccsal, itt hagyva őt a cellában.

- Nem leszek a giliszta a horgon! - csattant fel.

Berengier felsóhajtott, a plafon felé emelte a tekintetét és újra Egérkaromra nézett.

- Szerintem ha gephi elfek azt csinálták volna, amit most te, akkor mindenki a karlingok nyelvén beszélne.

- De...

A férfi előrelépett, a szeme villámokat szórt és a keze ökölbe szorult.

- Nem akarod megbánni, ugye? - förmedt rá.

Egérkarom dühösen fújg egyet és a kulccsal kinyitotta a rácsot.

- Nem, de ajánlom, hogy meg is érje! - mondta felháborodottan. - Mi a terved?

- A cellaajtóval odaszorítom a falhoz és megadom neki a kegyelemdőfést. Nyugalom. A húsdarab a medvecsapdában én leszek - fejezte be a terve ismertetését.

Egérkarom szája pengevékonyságú vigyorra húzódott. Aztán beleszimatolt a levegőbe, és szinte emberfeletti gyorsasággal a folyosó végébe iramodott.

Berengier felmordult, mikor a bestia által okozott vállsebéből szétsugárzott a fájdalom. A vér már sötét foltba gyűlt a már elrongyolódott tunikáján. A mágus lekuporodott a cella sarkába, és próbálta a tudatából kizárni a kínt.

Az erőfeszítéstől izzadni kezdett. Máskor a tudatába idézett egy enyhítő szimbólumot.

Négy óra, míg elmúlik a róka farkofőzet hatása. Azóta mennyi idő is telt el?

Mióta elvesztette a látását, azóta úgy érezte magát, mint a viharban sodródó elszáradt levél. Ami az útja végén lehullik az erdő talajára, és napok múlva a része lesz.

Berengier beharapta az ajkát, és szorosabban kezdte szorítani a kardjának markolatát.

Szinte gyermeki izgalommal várta, hogy újra lássa a többi halandó számára láthatatlan örvényeket és áramlatok sokszínű mintázatát. Hogy elmerüljön az energiába, és a nagy egész része legyen. Hogy egy gondolatával csodákra legyen képes.

Elmosolyodott, és lehunyta a szemét, de csak a sötétséget látta... Senkinek sem szabad megtapasztalnia ezt a sóvárgás. Ekkor eszébe jutott Noréné, a vére. És hogy ő pont ezt kényszerítette rá a lányra...

A távolból ordítás és döngő léptek zaja hallatszott. Berengier sietve kinyitotta a szemét, és feltápáskodott. A tudatára a fáradtság nehéz lepelként telepedett.

Elaludtam, ez nem történt volna meg... - Egy pillanatra csend lett, aztán hangos szörccsögés a folyosóról. A következő pillanatba bekúszott az argól daganatokkal teli feje a férfi látóterébe. Berengier a cella közepére ugrott, de már késő volt.

A teremtmény méretét meghazudtoló fürgeséggel ugrott be a fülkébe és rontott neki a mágusnak. A férfi azonnal félreugrott a lény útjából, és a kardjával felé vágott.

A cellaajtaja ekkor siklott a helyére, bezárva a szörnyet és a varázslót.

És Egérkaromnál a kulcs.

Az argól bíborvörös, nyálkás testét ormótlan kinövések borították. Tojásdad fejét itt-ott kinövő, gennyes daganatok tették alaktalanná. A száját jelentő üregből egy alkarvastagságú ormány, nedvedző szívókorongban végződő tekergett elő, amiből bíborvörös nyálka csepegett.

A bestia hirtelen előrecsapott bal, csontos karjával, Berengier fejét célba véve. A mágus elhajolt a karmok útjából, és egyúttal felfelé vágott. A szörnyeteg feje és teste közötti területet vette célba, de a szörnyeteg hátralépett, négy lábra ereszkedett, előredöntötte a fejét és újra roha-mozni kezdett.

Hol a fenébe vagy?!- gondolta Berengier, ahogy újra félreszökken a torz lény támadása elől.

A legnagyobb bánatára az nem rohant neki a falnak.

Primitív agyával valahogy rájöhetett, hogy nem sikerült a roham. Visszavett a lendülettől, kiegyenesedett újra, és Berengier felé indult hangosan szörcsögve. A mágus megállt előtte, és egy csapással a teremtmény felé döfött.

A kardjának hegye az ormányba szaladt bele, átdöfve a szívókorongot, kettőbe vágva a szelvényezett szervet. A lény felsikított fájdalmában, és megragadta Berengier vállait.

A mágus testébe minél erősebb fájdalom nyílt. A kezéből hangos csörömpöléssel esett a kard a padlóra. A varázsló belenézett a bestia torz, szinte nem létező arcába, és összecsikordultak a fogai. A szíve hevesen vert. A homloka gyöngyözött a verejéktől, ahogy a szörnyeteg szorítani kezdte a férfit.

Ha tovább fokozza a szorítást, akkor könnyedén eltörheti a varázsló bordáit, amik aztán a tüdejébe fúródhatnak. Itt fog megfulladni a saját vérébe.

Egy katakombába, lent a föld alatt. Nem fogja látni újra a Felhőtornyot, a birtokát a lány...

Teljes erőből a falnak csapta ellenfelét. Berengier felüvöltött a hátába hasító fájdalomtól.

Hát, itt a vég. Lehulltam én is... - gondolta.

Hirtelen egy árnyék jelent meg a teremtmény jobb oldalán, egy villanás és a következő pillanatban az alkarja gazdátlanul zuhant. Egérkarom állt ott, csapásra emelt törrel.

A lény elengedte zsákmányát, és hátralépett, hogy felvesse a harcot az új ellenfelével. Berengier – kihasználva hirtelen jött szabadságát – felkapta a kardját, és előreszúrt. A penge beleszaladt a szörny oldalába, reccsenve áthatolva a lény testét alkotó rostkötegekben.

Berengier szinte megsüketítette az összegörnyedő argól fájdalomsikolya, mikor kihúzta a fegyverét. A teremtmény előtte térdelgett, sebzetten. Felnézett rá, de az már nem az argól volt.

Egy fiatal férfi arca nézett vissza rá, akinek sima, kerek képét szőke göndör haj keretezte és szinte nőies ajkai gúnyos szavakat súgtak. Egy másik pillanatban egy sovány öregasszony emelte rá a tekintetét, akinek összezsúrt szája mosolyra húzódott, megmutatva fogatlan, szürke ínyét.

Csak képzelődsz – gondolta a mágus. A harag eltorzította a látásod.

A mágus hátán mintha forró láva kúszott volna fel, egészen fel az agyáig és vörös ködbe borítva előtte a világot. Berengier kifújta a levegőt, újra az argól nézett vissza rá.

Berengier lecsapott...

Egérkarom vezetésével jutott ki a katakombákból. A kijárat Qalac városfalának tövében volt. A távolban egyszerű, háromemeletes bérházak magasodtak, amik között sikátorok sötétlettek. A csillagok még fent voltak, de keleten már vöröslött az ég alja, jelezve a közelgő pirkadatot.

Berengier a baljában a kardját, a jobbában egy zsákot tartott, ami már teljesen bíborszínű volt. Az argól fejéből még mindig szívárgott az anyag.

- Hol késlekedtél? – kérdezte a varázsló az elftől.

Egérkarom letörölte a törének pengéjét, amin még ott vöröslött az argól testnedve.

- Elrejtőztem előle. Azt hittem, hogy működni fog a terved. Végül megmentettem az életed, nem?

Berengier felvonta a szemöldökét, és mély lélegzetet vett. A levegőnek rothadás illata volt.

- Az a furcsa, hogy miért csak a küzdelem végén érkezél.

- Úgy láttam, hogy egyedül is tudod kezelni a helyzetet. Csak a végén gondoltam úgy, hogy közbe kell lépnem – elindult a sikátor felé, közben pedig a hüvelyére csúsztatta a tört, és a kacsatokkal teli zsákot a vállára vetette. - Egy halott a te fajtádból, túl sok kérdést szül. És mi elfek, nem szeretjük a kérdéseket.

Megállt, és hátranézett a varázslóra.

- Berengier, csak tudd, megjegyeztem a neved – felelte mosolyogva és eltűnt a sötétségben.

A varázsló felsóhajtott és az ég felé pillantott. Úgy érezte, mintha belülről hús forrásvízzel öntötték volna le. Letette a kardját a fal mellé, és előrenyújtotta a tenyerét. Lehunyta a szemét, és látta hogy a sötétségben valami homályosan felderengett.

Felidézte a tudatába a kocka energiából szőtt tervrajzát. Ekkor megérezte a tenyerén megjelenő apró tárgy súlyát. Berengier kinyitotta a szemét, és halványan elmosolyodott. Egy sárgásfehér apró kockát tartott a kezében.

- Hol is lakik az a suhanc? – kérdezte magától, és elindult, a baljában az argól fejével. Bár Qalac népének következő éjszakája nyugodt lesz, de valakinek kellemetlen lesz az ébredés.

Az igazi szörnyek

„...Egy nap aztán azt mondta valaki: »Jobb cserepet érdemelne!«

Akkor kettétörték, ami nagyon fájt, de a virág sokkal szebb cserépbe került, s ez megvigasztalt. Most itt heverek a szemétdombon, törött cserép vagyok. De az emlékeimet nem veheti el tőlem senki.”* - A fiú - olyan tizenkét-tizenhárom éves forma, lötyögős pólóban és kifakult melegítőnadrágban - becsukta, és a kiságy mellett álló éjjeliszekrényre tette a mesekönyvet.

- És utána? - Az ágyban, nyakig betakarózva, szösze kislány feküdt. Sötét cipőgombszeme huncutul csillogott a kislámpa fényében. - Mi lett a teáskannával utána, Zoli?

- Az már egy másik mese, ennek itt a vége, fuss el véle, hugi!

A kislány gondterhelten ráncolta a homlokát.

- De...

- De nincs, Dóri, alvás van! - vetett véget tettetett szigorúsággal a próbálkozásnak a fiú.

A kislány erre abbahagyta a fészkelődést, és takaróját egészen a pisze orráig felhúzva morogta:

- Biztos arra járt egy álruhás hercegkisasszony, és megsajnálta a teáskannát...

Zoli szája megrándult. Volt valami vicces abban, ahogy Dóri minden tőle telhetőt megtett a mese folytatásáért - de legalábbis azért, hogy az övé legyen az utolsó szó.

- Holnap is van nap! - próbálta békíteni, aztán, nem törődve húga rosszalló arckifejezésével, puszt nyomott a homlokára. - Választhatsz egy hosszabb mesét, hm?

- Talán választok, talán nem! - biggyesztette el durcásan az ajkát a kislány. Tüntetőleg becsukta a szemét, és elfordította a fejét.

Zoli elmosolyodott: sínen voltak. Felállt, nyögve kinyújtózta tagjait, aztán intett a hűgának, aki takarója rejtekéből követte minden mozdulatát. A fiú felkattintotta az éjjeli szekrényre állított kislámpát, és lekapcsolta a nagyobbát. Az éjjeli fény barátságos, puha, türkizkék kört vont az egyre laposabbakat pislogó kislány köré.

- Jó éjt! Angyalok őrizzék álmodat! - szólt vissza neki, már az ajtóban állva.

- Itt van nekem Sulley, ő őrzi... - motyogta kásás hangon Dóri.

Zoli furcsa szorítást érzett a mellkasában.

Legszívesebben odarohant volna a hűgához, hogy megszorongassa, és elmondja neki, mennyire szereti. Nem tette. Helyette mutatóujjával megfenyegette az éjjeli szekrényen álló lámpát, amely Sulley-t formázta, a kék alapon lila foltos, izmos szörnyet a rajzfilmből.

- Kurvára vigyázzál a tesómra! - suttogta, aztán halalkan betette maga mögött az ajtót, és elindult, hogy szembenézzen az igazi szörnyekkel.

Az igazi szörnyekről a legjobb barátja, Tibi mesélt neki. Ő már...

„...Kovács Tibor, életének tizenharmadik évében, tragikus körülmények között...”

Egy hónapja temették.

Tragikus körülmények között...

Zoli, miközben átvágott házuk sötét konyháján, keserűen felnevetett. A felnőttek beszélgetését kihallgatva tudta meg, hogy Tibi mindkét szemét kiszúrták, nyelvét kitepték, a fülébe olvasztott viaszt öntöttek. Egy külvárosi, félreeső síkatorban találtak rá. A kukák mellé dobták a holttestét. A szemét közé, mintha ő maga is az lenne. A boncolás szerint még életben volt, amikor megkínózták; a torkát csak később vágták át.

„Ki művel ilyet egy gyerekkel?!“ - zokogott fel a temetést követő toron Tibi apja.

Zoli tudta, de nem lépett elő, hogy elárulja nekik. Ha megteszi, valószínűleg már aznap ugyanarra a sorsra jut, mint a barátja.

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor egy vonalba ért a nappalijukba vezető széles boltívvel. Dóri kivételével minden családtagja odabent ült a nemrégiben vásárolt nagy képernyős televízió előtt. Apja a kedvenc foteljában terpeszkedett, jobbáiban egy szelet pizzával, amiről szemmel láthatóan elfeledkezett. Szája környéke zsírosan fénylett, szakállát és pólója elejét morzsák borították. Tátott szájában félig megrágott falattal bámulta a villódzó képernyőt. Az anyja, lábát kényelmesen felpolcolva egy zsámolyra, közvetlenül mellette ült öblös, magas támlájú karosszékekben. Állólámpa tompított fénye vetült az ölében tartogatott kötésre, tétlenül pihenő kezére. Teljesen mozdulatlan volt, csak a szeme ugrált ide-oda, ahogy a gyorsan pergő képkockákat követte. Zoli nővére, Timi, a kanapé sarkában kucorgott. Ujjai az okostelefonja kijelzőjén babráltak még akkor is, mikor figyelme egy-egy hang- vagy színkavalkád nyomán rövid időre a tévére irányult.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Nem jössz be, apafej? A Fald fel Amerikát! megy...
- szólította meg Timi váratlanul az öccsét.

Zoli összerezsent, de nem válaszolt. Nem lett volna értelme. Bár Timi ajka mozgott, ő beszélt, a szavakat a lény adta a szájába. Az, amelyik karmos mancsával a lány mobiltelefonjába kapaszkodva himbálódzott ide-oda.

Az arasznyi teremtmény formára emberre emlékeztetett, de sötét volt, mint az árnyék vagy egy tintafolt, vonások és külső jegyek nélkül, csak a két szeme világított sápadt, betegesen sárga fénnel az arcában. Két, tölcészerű képződmény türemkedett ki a pofájából, amelyek újra meg újra összehúzódtak és elernyedtek. Mozgásuk ritmusára hullámzó, vékony szál nyúlt ki mindkettőből, és kapcsolódott horgokkal borított végével a telefonját nyomkodó Timi szemgolyóihoz. A bal oldali színektől vibrált, a másik élettelenül szürke volt.

A lény táplálkozott.

Akárcsak a másik kettő, méretre természetesebb, melyek a tévé mögött rejtőztek.

Zoli hallotta ütemes szürcsölésüket, és látta a levegőben úszó szálakat, amelyek a szörnyeket kötötték össze a szüleivel, akik mit sem sejtve bámulták a tévét. Amikor az apja felnevetett, a bal szemgolyójára tapadó színes szál többszörösére duzzadt, a hozzá kapcsolódó lény pedig fejét hátravetve, kéjes ránátózkodásba kezdett.

Zoli keze ökölbe szorult. Az jár a fejében, amit Tibi mondott neki.

„Mindenütt ott vannak, haver, tablet, mobil, laptop... Asszem... asszem, nem lenne szabad beszélnem róluk, de ti vettétek ezt az új tévét, baszki! Szerintem kimozsák az agyunkat! Az egyik csatornán magukba szírpantják az érzéseinket. A másikon visszapumpálják belénk azt a szürke vackot. Ha eleget kapsz, nyálcsorgató zombi leszel, aki folyton a telóját vagy a tévét bújja...”

Amíg aznap este farkaszemet nem nézett a tévé mögött álldogáló lényekkel, Zoli azt hitte, Tibi csak szívatja. Utána, bár egész testében reszketett, felnyalabolta a kanapén békésen szuszogó Dórit, és a szobájába vitte. Közben igyekezett kikerülni a levegőben úszkáló szálakat, amelyekeken keresztül a szörnyek magukba szívták családtagjai identitását. Nem tehetett értük semmit. Ezt a szörnyek világosan a tudtára adták.

Többek között azzal, hogy Tibi másnapra halott volt.

Persze Zoli azóta is azon rágódott, hogyan menthetné meg a szüleit és a nővérét. Dórival nem volt nehéz dolga: a kislány imádta, ha mesét olvasott neki, és

ezért cserébe szívesen lemondott a tévézésről. De a többiek... Most is, ahogy ott állt az ajtóban, ezen töprengett.

Esetleg ha azt mondanám nekik, hogy...

Az egész nagyon gyorsan történt.

A levegőben hullámzó szálak felfénylettek, majd egy szemvillanás alatt semmivé foszlottak. Zoli apja üveges tekintettel, robot módjára beleharapott a pizzájába, megrágta a falatot, majd nyelt. Az anyja tétován a távirányítóért nyúlt, és sebesen váltogatni kezdte a csatornákat. A képek összefolytak, a hangok örült kakofóniában egyesültek. Nyál csordult Timi szája sarkából, és csöppent a kezében tartott mobilra. A lány szemügre vette, majd bamba vigyorral az arcán szétmázolta a kijelzőn.

A lények halk, kérdő zizegéssel fordultak az ajtóban álldogáló Zoli felé. Hatalmasra kerekedett szemük sápadtan derengett a félhomályban.

Zoli ijedten a szája elé kapta a kezét, és megrázta a fejét.

Nem! Nem beszélek! Megígérem!

Az egyik szörny, a legnagyobb, előlépett a rejtekéből, a tévé mögül. Megtehetné. Zolin kívül senki nem láthatta őt.

Aránytalanul hosszú és rendkívül vékony ujjával rábökött a fiúra, majd saját magára.

Figyelj rám!

A szemére tapasztotta a kezét.

Nem láttál semmit!

Befogta a fülét.

Nem hallottál semmit!

Aztán a szájára szorította mindkét kezét.

Nem beszélsz rólunk senkinek!

Végül a levegőbe bökött a mutatóujjával - Most figyelj igazán! -, majd lassú, komótos mozdulattal elhúzta önnön nyaka elé.

Mert ha megteszed...

*Idézet Hans Christian Andersen A teáskanna című meséjéből.

HomoErgaster

A WHILL KRÓNIKA KRITIKÁJA

...Az hogy nyugodtan üldögélek egy peremvidéki cse-
hóban, ahol a felszolgálás osztályon aluli, a lőre viszont
minőségi, még nem jelenti azt, hogy higgadt vagyok. Ezen a
helyen jobb ha nem ereszted el magad. A közönség eléggé
vegyes, akadnak köztük nehézfiúk is. Éppen az előbb láttam
egy alakot, akiről tudom: annyi körözés van kiadva ellene,
hogy a magba soha többé nem mehet. Mi kis pályások
vagyunk, egyszerű kereskedők, de a legutóbbi meló hozott
annyit, hogy elvagyunk itt...csak zűrös volt. Pihenni jöttünk
ide, már amennyire lehet a magunk fajtának illet. Cimborám
és üzlettársam mellettem ül és bár többször felszólítottam
már, nem fogja be. Miután megbámulta a különböző fajú
nőket, hosszadalmas monológba kezdett, a legutóbbi kaland-
unkkor látott-olvasott könyvről. Ettől kiakadtam. Tényleg
beleolvasott valami fájlba, előtte is, de főleg miközben szor-
ult a hurok körülöttünk egy olyan helyen, ahová azt hittem
sose megyek majd. Az őseim se tettek ilyet, mégis jól
elvoltak. Én viszont megtörtem a tradíciót, és elvetődtem a
galaktikus közkönyvtárba. Szó szerint, mert löttek rám.
Asliww azonban nem zavartatja magát, hogy éppenséggel a
könyvtárban lezajlottakat is próbálom elfelejteni. Ehelyett
azt ecseteli, hogy miféle hülyeségeket olvasott valami, hű de
nagyon tiszteletre méltó irományban. Valami krónikás
könyv volt az, és a barátom olvasási technikájával alighanem
még fogok álmodni. Önfeledt, méla arccal mered a szövegre,
és időnként ideges felszólításomra találomra kilődöz a
fedezékből. A könyv a múlttal foglalkozott... naná, a
könyvek általában erről szólnak, a hősi múltról, ami nélkül
jól elvoltam eddig, és hitem szerint ez után is. Őt azonban
meg ragadta amit olvasott, és most engem traktál vele. Az
mondja éppen most:

- Tudtad, hogy a Régi Köztársaság hatalmi központja nem
ott volt, ahol a mostanié?

- Nem, de nem is érdekel!

- Az a régi olyan sok ideig létezett, hogy az sem biztos
mikor alakult, csak az, hogy egy Sith nevű faj uralma után.

- Sith. Milyen fura szó. Valahogy túl rövid. Van ilyen faj a
galaxisban?

Asliww a fejét rázta.

- Kipusztultak, régen.

- Inkább igyál, és ne pofázz!

Csak pofázik tovább. arról, hogy milyen érdekes ennek a
krónikának az első mondája...először úgy értettem, hogy
előszava. Felvilágosít, hogy nem, az első monda! Szinte
udvarolva elemzi, akár egy szerelmes ifjú, a szíve választot-
tjának! Igaz, az itteni csajok kiröhögnek, ha ilyen stílusban
próbálná felszedni bármelyiküket. Úgy áradozik róla, mint-
ha a galaxis irodalmi műremeke lenne! Egy nyavalyás első
monda! A mondák különben se igazak, csak a szádba akar-
nak rágni, egy szuper bölceletet, amit valami önjelölt igaz-
mondó ötlött ki. Most éppen azt mondja, hogy ebben az
irományban valami Jedi lovagok vagy kicsodák örködnek az
igazság felett! Na hiszen! Még hogy lovagok! Zsoldosok
lehetek inkább! Az igazság mindig tetszőleges, attól függ,
honnan nézed, és mi az érdeked!

- A Régi Köztársaságról szól!

Mondja. Nyilván ékesszóló arcot vágok.

- Hagyd már a múltat, élvezzük a jelent!

Rám se hederít.

- A Szenátus bölcs uralma és Jedi lovagok oltalmazta
Köztársaság virágzott és gyarapodott...

- Úgy ezek szerint az volt a tökéletes rendszer! De miért
tűnt el, he?

Komor arccal néz rám.

- A hatalmat akaró akarnokok, és valami kereskedelmi
szövetségek közösen buktatták meg... a nagyra vágyó
Palpatine szenátort támogatva...

Félbeszakítom.

- Palpatine? Az meg ki?

- A császár igazi neve.

Mélyen beszívom a kricsmi gyanús szagokkal teli levegőjét.

- Micsoda ez a te krónikád összeesküvőnek tartja a volt
uralkodót? Akkor azt a nyálás vitatkoztatók írták! Ne higgy
nekik! Már sokszor elmondtam neked, hogy, akik mindent
és mindenkit fel akarnak szabadítani, azok bolondok! A gal-
axisban mindenki másmilyen. Ezt a sokszínűséget össze kell
fogni egyetlen vezérgondolat mentén, különben káoszba
torkollik az egész...most is ez van nem?

- Ez az Új Rend története, a Birodalomé...

- Hallottam róla, apám sokat mesélt erről. Azt mondta
soha nem éltünk olyan jól, mint abban az időben. Megszűnt
a bizonytalanság, nyugi volt. Hagy dicsekedjek neked el
valamivel: egyszer fogadta a Császár! Személyesen!

- Te erre büszke vagy?

- Naná!

- A lázadók szövetsége...

Ingerülten felhorkanok.

- Hol vannak már azok! A Köztársaságban ismét a nagyot
mondó ripacsok az urak!

Kifakadásomra válaszul idézni kezdi azt a könyvet, úgy
látszik illegálisan letöltötte.

- „Az újabb gyalázatos gaztettek hírére azonban néhány
bolygórendszer fellázadt. Az Új Rend ellenségének nyilvánít-
tották maguk, és megkezdték hatalmas harcukat a Régi
Köztársaság visszaállításáért.”

Sóhajtok.

- Szóval elloptad azt a könyvet! Bravó! A becsületes
kereskedő mintapéldánya vagy! És ez az idézet! Csodálatos!
Szinte költői! Megtudhatnám, ez alatt mit értenek? Mármint
a „gyalázatos gaztettek” alatt?

A barátom sértődött arcot vág.

- Nem loptam el! Csak az első monda részletét töltöttem
le! Az ingyenes! Odáig pedig meg nem jutottam el, közben
én is visszalöttem!

Bólintok. Még szerencse, mert másképp egyedül kellett
volna fedeznem a visszavonulásunkat.

- Látod, barátom ez az! Én azt nem tartanám „gyalázatos
gazittek” sorozatának, amikor egy adott térségben megte-
remtik a RENDET a káosz helyén, és ezt fenntartják például
erős járőrözéssel. Az hogy mindenféle kalózkod, és egyéb
illegális csoportok akadályoztatva vannak, ez szerintem nem
ok a lázadásra, ellenkezőleg növeli a komfortérzetemet!

- De ez a Palpatine pont azzal kerül az elnöki székbe, hogy

megígérte: egyesíti a széthúzó világokat, aztán a talpnyalói suttoágásától megsüketülve nem érdekelte többé a dolog!

- Hahaha! Barátocskám, ha maradt volna a káosz, a te rebelliseid nem lázadtak volna fel, hiszen maradt volna minden a régiiben, és élnek a világuk! E helyett rend és fegyelem következett, ami nem tetszett ezeknek az élőlényeknek – akikkel látom már szimpatizálsz- és ezért szervezkedtek. Ha a Császár Ófennsége csak a talpnyalóit ajnározta volna, az Új Rend gyorsan véget ér! De hát nem így volt ugye? A te lázadóidnak sok évébe telt, mire egyáltalán eredmény értek el. Nem vitatom, megharcoltak a maguk igazáért... „s fejüket babér koszorúzza a feledésben” ...

Ironizálok gonoszul. hagy lássa, én is vagyok olyan művelt, mint ő. Elhatározom, hogy véget vetek ennek a szócéplésnek, ezért ellentmondást nem tűrően folytatom.

- Továbbmegyek, mert az Új Köztársaság, amiben most van szerencsénk éldegélni sem tűrte meg a neki a győzelmet szállító szövetséget, ha emlékszel a közelmúlt történelmére. Visszatért a régi korrump káosz, miközben a te hőseid valahol egy bolygócskán tengődnek, a szenátus elnéző pillantásainak keresztüzében, és mindenféle akciókkal próbálják igazolni a létüket. A legutóbbi utunkon hallottam erről szenátorokat beszélni. Nincs túl hízelgő véleményük róluk, pedig nekik köszönhetik a hatalmukat! De hát a hálás politikus nem létező kategória!

Asliww válaszolni akar, de a helyiségben szokatlan

mozgolódás támad. Mindenki egy helyre figyel, többen közelebb húzódnak, mint gyorsan kitalálom a hírközlőhöz, ahol valamit éppen bejelentenek. Fölállok és én is odaballagok. Csak a végét kapom el, de ez is elég. Rendelek még két italt, és visszamegyek az asztalunkhoz.

- Felejtsd el azt a krónikát!

Mondom a cimborámnak. Rázza a fejét, majd leesik. Az agyára ment az a könyv!

- Nem, sőt, ha legközelebb arra járunk, remélem nyugodtabb körülmények közt, újra beleolvasok, és meg is veszem az egészet! A Whill krónika nekem megér...

- Aligha! Most hallottam, hogy a szenátus, a világával megsemmisült! A könyvtár helyén egy kozmikus törmelékmező van.

- Mi történt?

- Gőzöm sincs, de semmi jó!

A barátom bamba, hitetlen arccal mered maga elé, és motyog valamit. Alig hallok.

- Biztos van még belőle másolat! Biztosan van!

Kis idő múlva feleszmélve hozzám fordul.

- Most mit csinálunk?

Felemelem az ibrikemet.

- Ugyanazt, mint mindenki más: iszunk!

Másik idő, másik galaktika.

A mesebeli Régi Köztársaság hatalmasabb volt, mint az idő, mint a távolság. Főleges tehát arról beszélni, hogy hol volt vagy miből lett, elég annyit tudni, hogy - az volt a Köztársaság. Valaha, a Szenátus bölcs uralma és a Jedi-lovagok oltalma alatt, a Köztársaság virágzott és gyarapodott. De amint máskor is gyakran megesik, ha a gazdagság és a hatalom túllép egy bizonyos küszöböt, s dicsőségesből félelmetesbe csap át, most is megjelentek a színen a sötét erők, amelyeknek a gonoszága csak a mohóságukkal vetekszik. Tündöklése tetőfokán a Köztársaságot is utolérte végezte. Akár a leghatalmasabb faóriás, mely képes szembeszégni bármilyen külső támadással, a Köztársaság, is belülről kezdett rothadni, noha az emésztő kór kívülről láthatatlan maradt. A kormány néhány örökké nyughatatlan és hatalomra éhes tagjának, valamint a tekintélyes kereskedelmi szervezeteknek a támogatásával a nagyravágyó Palpatine szenátor ragadta magához a hatalmat: sikerült magát megválasztatnia a Köztársaság elnökének. Megígérte, hogy újra egyesíti a széthúzó népet, s visszaállítja a Köztársaság régi dicsőségét. Amint azután biztosan ült az elnöki székben, kikiáltatta magát császárnak, s nem érdekelték többé a nép bajai. Nem sok idő kellett hozzá, s éppen az általa magas pozícióba ültetett tanácsadók és talpnyalók nőttek a fejére, és az igazságtalanságok ellen háborgó nép hangja nem jutott el

a fülébe. Miután csalással és árulással sikerült kipusztítaniuk a Jedi-lovagokat, akik ebben a galaktikában az igazság védelmezői voltak, a császári kormányzók és hivatalnokok hozzáfoghattak, hogy megszervezzék rémuralmukat a galaktika csüggedt világai fölött. Számptalan kis zsarnok használta fel a császári katonaságot és az egyre jobban elszigetelődő császár nevét arra, hogy saját személyes ambíciói előtt egyengesse az utat.

Az újabb gyalázatos gaztettek hírére azonban néhány bolygórendszer fellázadt. Az Új Rend ellenségének nyilvánították magukat, és megkezdték hatalmas harcukat a Régi Köztársaság visszaállításáért. Kezdetől fogva nyomasztó hátrányban voltak azokkal a rendszerekkel szemben, amelyeket a császárnak sikerült igája alá hajtania. Azokban az első, sötét időkben szinte bizonyosnak látszott, hogy az ellenállás fenn ragyogó lángját elfojtják, még mielőtt az új igazság fénye bevilágíthatná az elnyomott és meggyötört népek galaktikáját...

„A Whill Krónika” Első Mondájából

„A lehető legrosszabb helyen, a lehető legrosszabbkor éltek. Nem csoda, ha hőssé lettek.”

Leia Organa, Alderaan szenátora

Forrás: STAR WARS előszó 1977

**Anonymus R.
Chynewa**

"Z"

A tanítvány kilépett a hiperútból; abban a pillanatban megérezte, hogy jó helyre érkezett. A koordináták pontosak voltak, a célpontnak itt kellett lennie.

Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a jedi is megérezte őt. Nem bízhatott hát abban, hogy a meglepetés az ő oldalán lesz. Itt nem a cselek, a trükkök, és a csapdák fogják eldönteni a harc kimenetelét; ha mindketten egyként készülnek az összecsapásra, akkor a harcot csakis a nyers erő fogja eldönteni.

Kinézett az ablakon. Optimális ugrási távolságra az Ötkalmár kereskedelmi úrállomás gyűrűvel ékes monolitja forgott méltóságát teljes lassúsággal saját tengelye körül, s közben könnyű teherszállítók dokkoltak be, és ki, szinte folyamatosan. Bár eme objektum léte, de még a pontos helye is hétpecsétetes titok volt a csempészek érdekesen értelmezett becsületkódexe szerint, a forgalma jelentősnek volt mondható. A tulaja pedig nem más, mint a hírhedt csempész-kalmár, Anna Green. Akiről, a nevéen kívül szinte senki nem tudott semmit. Mindig közvetítőkön keresztül tárgyalt, és legendásan független volt mind a Birodalomtól, mind a Lázadóktól.

Szerencsére! Így ugyanis szinte bizonyos, hogy nem fog beleszólni a jedi és a sith párbajába! Ám ha mégis... a halála gyors lesz, és fájdalommentes.

A tanítvány aktiválta az ionhajtóműt, és nyugodt tempóban a hatalmas úrállomás felé indult.

A mester büszke lesz rá, ehhez most már semmi kétség sem férhet. Ahogy bedokkol, és kilép a hajóból, az Erő egyenesen a jedihez vezérli majd, aki nem lesz képes ellenállni a hatalmának... ha bárki elé áll, hátráltatja, vagy csak gondol rá... azt rubint szín fénykardjával fogja kivégezni, a Sith Hatalom nevében.

- Ez igazán érdekesen hangzó mese... de sajnos nem engedhetem, hogy közelebb gyere.

A hang hirtelen hangzott fel, furcsa tompa zengéssel, mintha egy mélyen a föld alá temetett koporsóból szólna. Harcra készen pattant fel a pilótaszékből, pengéje már az előtt vérre szomjazva dorombolt, hogy felvehette volna a hetedik stílus, a Juyo - A Vornskr Útja tradicionális alap-állását.

- Ki vagy? Mutasd magad!

A hang barátságos magabiztossággal válaszolt; mély, gyomor remegtető baritonnal:

- Ó, hát azt hiszem, az nem megoldható.

A tanítvány hallott már efféle trükkökről; a támadó valószínűleg láthatatlan! De milyen fortélyal sikerült a hajóra jutnia? Vagy... esetleg ez nem is ő?

- Ki vagy te? - Szólt aztán, lazán a harmadik alsó védőállásba eresztve a pengét, mely mozdulat a stílust nem ismerők felé a felkészületlenség illúzióját sejteti.

- A nevem? Ez érdekes, ezt még eddig senki nem kérdezte meg. A nevem Zirgenergorfer. De nevezhetsz valami megfoghatóbbnak is... mondjuk hívj Ötkalmárnak.

A tanítvány összezavarodott, bár ezt még mesterének sem ismerte volna be.

- Ötkalmár?... Te vagy az állomás? Az mégis hogy lehet? - majd rosszat sejtve - Te egy mesterséges intelligencia vagy? Valami protokoldroid-tudat?

A karmoló bariton felvetett.

- Nem, nem vagyok mesterséges intelligencia, se protokoll droid. Mondjuk úgy, hogy csupán egy tudat vagyok, mely kölcsönösen előnyös szimbiózisba lépett az Ötkalmárral, így most Ő vagyok Én. De elég annyit tudnod, hogy az vagyok, akinek szüksége van az ide érkezők történeteire. Tudod... nagyon szeretem a meséket. Bár valójában, ezt sem kell tudnod.

Csak annyit, hogy nem engedhetem meg, hogy közelebb gyere.

Ekkor az ionhajtómű, egy halk sercegő hangot előcsalva a vezérlőpultból, leállt, és elhallgatott. Ezzel egyszerre a fékezórakéták egy erőteljes energialökettel visszalődították a járműt, minek következtében az, egy másodperc alatt mozdulatlaná dermedt.

A tanítvány elhűlve meredt az ionizált konzolra. Talán rálőtt valaki a hajójára? Ennek semmi nyomát nem találta, ráadásul lőtávolságon belül egyetlen hajó sem tartózkodott. Talán csak az úrállomáson lehetnek olyan léptékű fegyverek, melyek elérhetnek idáig, de onnan meg nem érkezett lövés... Akkor viszont ez a rejtélyes Zirgenergorfer lehet a tettes... legyen szó bármiről, bárkiről is.

- És miért nem engedheted meg, hogy közelebb kerüljek? - szólt társalkodó hangnemben, miközben kikapcsolta a kardot, és lassan visszaereszkedett a pilótaszékbe.

- Tudod, van a fedélzeten egy férfi, aki megkért rá, hogy ne engedjelek... és nagyon jó történeteket mesélt.

- Nekem is vannak ám nagyon jó meséim! - így a tanítvány miközben lassú mozdulatokkal újra üzembe helyezte a járművet.

- Igen, tudom - a hang szinte bűnbánónak tűnt -, ezért is mondtam azt, hogy sajnos. És szeretnék megkérni, hogy ne indítsd el a hajódat. Kénytelen lennék lőni.

Meg kell kockáztatnom, gondolta a tanítvány, és maximális sebességre kapcsolva kilőtt az állomás irányába.

A következő másodpercben egyszerre öt lézerágyú eresztett meg felé egy-egy sugárnyalábot; a hajó narancsvörös tűzbuborékká robbant, mit egy pillanatra aranszínűre festett a fellobbanó oxigén. Semmi nem maradt a helyén.

Az Ötkalmár egyik félreeső lakosztályában egy fiatal, fekete hajú, archaikus öltönyt, valamint csokornyakkendőt viselő férfi, és egy halványzöld kisestélyit, és egy módosított sugárkarabélyt viselő, barna hajzuhataggal rendelkező nő állt a kerek panorámaablak előtt. A kis szállítóhajó robbanása apró villanásnak tűnt csupán.

- Igazán köszönöm, miss. Green. Sok ember halt volna meg, ha nem lövik ki azt a hajót.

- Mint korábban már említettem, Mr. Andersen, a dolog jórészt nem rajtam múlik, hanem a Sárkányon.

- Az igaz... de ő mégiscsak hallgat magára, valamilyen szinten.

- Nem, Mr. Andersen. A Sárkány magára hallgat. Hiszen, bármilyen furcsa is ez, rajtam kívül csak magának fedte fel mivoltát.

A férfi elgondolkozva nézett valahová felfelé, a műfa borítású mennyezeten túlra.

- Igaz. A Hipersárkány... az ember azt hinné, már rég eltűntek a galaxisból.

- Ez így igaz, ő az utolsó egyede fajtájának. A többiek mind elvándoroltak a hiperúron túlra. Csupán gyermekeiket, a csilagsárkányokat hagyták maguk után... Meg a kérdést, hogy léteztek-e egyáltalán?

- Igen... nos, ezt a kérdést egyelőre még nem kell feltennünk magunknak.

- Jól mondja; még. Néha már én is elfelejtkezek róla, hogy itt van.

- De gondolom, azért rendszeresen emlékezteti a jelenlétére...

- Igen. Mikor újabb történeteket kér a védelméért. Hatalmas szerencsém, hogy ön itt van...

- Igen... Nos, tényleg sok régi mesét ismerek az Erő természetéről, a Jó és a Gonosz örök harcáról, meg ilyenekről...

- Igen... Mr. „Z” nagyon szereti a meséket.

Jimmy
Cartwright

ÜZENET HAZA - 1. RÉSZ

Drága mama!

A mai napon végre véget ért a kiképzés, így megengedték, hogy írjak neked. Kemény hónapok vannak mögöttem, néha már-már azt hittem, testileg és lelkileg is megtörök, de végül sikerült, kitartottam. Holnap pihenőnk lesz, és megkapjuk a végleges páncéljainkat is, ami már végre méretre készül. Holnapután lesz az ünnepélyes avatásunk és eskütételünk. Azt mondják, óriási ceremónia várható, meg rebesgetik, hogy igen magas rangú díszvendég is lesz. Ha az, akire gondolunk, akkor igen nagy megtiszteltetésben részesülünk. Persze nem mindennap avatnak önkénteseket.

Különbén jól vagyok, lement pár kiló zsír, meg feljött pár kiló izom, úgyhogy legközelebb, ha hazamegyek, Tarask bátyám már komoly ellenfelet várhat a hagyományos családi csatepatában. Ráadásul a kiképzés során többféle közelharcot is megtanultunk, úgyhogy megmondhatod neki, hogy ne vegyen félvállról.

Syrin húgomat puszilom, üzenem neki, hogy ha bármelyik udvarlója – hisz már abban a korban van – illetlenül viselkedne, csak mondja meg neki, hogy a bátyja hol szolgál. Biztos vagyok benne, hogy rögvést illendő módon viselkedik majd.

Kalen öcsémet ölelem. Megmondhatod neki, hogy nem olyan vészes a kiképzés, mint amiket hallottunk róla. Bár az igaz, hogy kemények a tisztek, de igazságosak. Meg ugye a kiképzés idejére mindennemű kapcsolatot meg kell szüntet-

nünk a családdal. De mindez kibírható, hiszen egy nemes dolog, egy nálunk magasabb rendű cél érdekében vállaltuk. Ha akar, nyugodtan jelentkezhet ő is, menni fog neki, és a végén még remek pilótává válhat. Bár, ahogy tapasztalom, a pilóták elég magasan hordják az orrukat.

Képet sajnos nem küldhetünk, de megmondhatod apának, hogy remekül festek a hóféhér egyenpáncélban. Büszke lehet rám. Ja, és már elég kemény a kézfogásom. Úgy tudom, holnap a fegyvereinket is megkapjuk. Elég jó vagyok a sugárkarabéllyal, tizből kilencszer eltalálok a célt. A felszerelésünkhöz tartozik még néhány hődetonátor és gránát is. Egyelőre még nem specializálódtunk, ahhoz még kell némi idő. Én a nehéztüzérséghez szeretnék kerülni, azt hiszem, elég jól bánok a komolyabb fegyverekkel.

A csapat, amihez beosztottak jó. A kiképzés alatt elég jól megismerkedtünk, összerázódtunk. Mondhatni, hogy ők az új barátaim. A szabadidőnkben sokat lógunk a kantinban, bár megmondom őszintén, én igazából nem miattuk megyek. Sia egy nagyon kedves, aranyos pincérlány. Remélem, egyszer majd nektek is be tudom mutatni.

Most már sajnos be kell fejeznem, mert közeleg a takarodó, és még fogat kell mossak. A lényeg, hogy velem minden rendben van, remélem otthon is jól vagytok. Szeretlek benneteket!

Mindenkit ölel, puszil fiatok, testvéretek, Tulan Bain

Jimmy
Cartwright

ÜZENET HAZA - 2. RÉSZ

Kedves barátom!

Akarom mondani szevasz te faszfej! :) Már azt hitted, sikerült jó modort tanulnom mi? No, azt pont nem tanítanak erre. Azt viszont igen, hogy... de asszem, erről nem írhatok neked. Szóval túl vagyok rajta, véget ért a kiképzésünk, és mondhatom, remekül telt az egész, kiválóan éreztem magam! Mások azt mondják, hosszú és kimerítő volt, én meg szinte értetlenkedtem, hogy csak ennyi? Már vége is? Mondjuk mondta is a kiképzőtiszt, hogy jó kondiban vagyok. Egyébként szereztem itt is néhány „jóakarót”, mert volt merszem többször megvédeni újdonsült pártfogoltam, már-már barátom, Tulan Baint. Szegény elég nehezen viselte a megpróbáltatásokat, de becsületére legyen mondva, végig nagyszerűen kitartott, és holnap végül ő is abban a megtiszteltetésben részesül, hogy magára öltheti a már ránk szabott páncélokot. Szóval a lényeg, hogy itt se más, mint otthon volt. Amúgy tök jól vagyok, de már ezt lehet, hogy írtam.

Szerintem sajnálhatod, hogy nem jöttél, de persze megérttem, hiszen te már felelősséggel tartozol a családotért. Majd írd meg, hogy vannak a kiskópé ikrek! Azt mondják képet, meg hologramot is küldhetsz. A húgommal azért remélem jól bánsz, mert különben ha nem, eltávon beverem azt a ronda pofádat! :)

Bár még alig ért véget a kiképzés, és az eskütétel még hátra van, de már az első éles bevetést várom. Azt mondják, van

valami hercegnő, aki megszerezte az új szuperfegyverünk adatait. Az ő elfogásában fogunk segédkezni. Ez pedig azt jelenti, hogy... Huh, a hideg is kiráz a gondolattól... Szóval a Nagyúrral leszünk egy hajón. Ez kibaszott nagy megtiszteltetés! Remélem, láthatom majd személyesen is!

Különbén üdvözlöm a családot, mindenkit! Közölheted velük, hogy egyáltalán nem bánam meg, hogy idejöttem, sőt remek buli az egész! Remélem, mindenki jól van, de majd ha válaszolsz, akkor nyilván megírod.

Amúgy (egye fene) üdvözlöm a Gang-et is! De be is kaphatják! Legalább egy páran velem tarthattak volna, és a leszerelés után egy sokkal ütősebb, jobban kiképzett egysége lehettünk volna a helyi rendfenntartóknak. Én nem tudom, miért kell annyira fosni a Nagyúrtól! Jó, persze, van ez a képessége, de attól még ő is ember! Bár azt pletykálják, hogy már szinte majdnem teljesen gép. Majd ha találkozom vele, lecsekkolom. :)

Most már befejezem, mert a sráccokkal elmegyünk lazítani egy kicsit, ha érted, mire gondolok. Lesz némi ital, némi étel, meg nemi ezmegeaz. Reméljük, a meglepetésvendég nem egy rabszolga wookiee leányzó lesz... Viszont azt a hercegnőcskét... hjaj... azt bírnám ilyen ruciban.

Na csá, aztán jót ne halljak felőletek! :)

Baráti üdvözlettel: Dash Valhoun

Anonymus R.
Chynewa

TANÍTVÁNY

A szél forró homokot sodort be a barlangba, ahogy a barna kámszás alak félrehajtotta a bejáratot takaró ponyvát. Odabent sötétség, fullasztó meleg, és valami nyugodt, ősi gonosz érzete lapult. A jedi tudta, hogy jó helyen jár, megtalálta végre azt, akit keresett. Megfontolt mozdulattal a kezébe vette fénykardját, és aktiválta. A barlangban zöldes fény kelt életre.

- Mutasd magad, Darth!

Valami mozdult az éteri fényben, az árnyékok életre keltek. Egy fekete kámszás alak körvonalazódott a kutató tekintet előtt, a kámsza alatt zöld szempár villant.

- Megtisztelő, hogy ezen a néven szólítasz.

- Nem állt szándékomban semmiféle tiszteletet mutatni feléd, kövület! Csupán azért jöttem, hogy letartóztassalak, vagy ha másként nem megy, kivégeztelek, itt és most!

- Botor szavak ezek valakitől, aki egy olyan Rendet követ, mely annyit ért az Erő misztikumából, mint egy homok-siklóra turbólézerrel lövöldöző kalóz...

- Ne próbálj meg csavaros szavaiddal elbizonytalanítani, Sith! Add meg magad, le vagy tartóztatva!

A jedi fenyegetően maga elé emelte fegyverét, a zöld fényben tökéletesen láthatta, hogy a földön ülő férfi ölében ott hever a kikapcsolt fénykard. Kialakítása tradicionális, talán Dooku gróf fegyverére hajazott leginkább.

- Add át a fegyvered, vagy véged!

- Hidd el nekem, fiatal barátom, nincs szükségem a kardra ahhoz, hogy megöljelek. Mondanám, hogy menekülj, amíg teheted... de tudom, hogy nem ezt fogod tenni. Így tudom, hogy az a jedi, aki ma ide bejött, meg fog halni.

A jedi elbizonytalanodott, de ez hangján egy pillanatra sem érződött.

- Ez a végső válaszod, „nagyúr”? - hangjába jó adag gúnyt csempészett, ahogy felvette a klasszikus Makashi vívóstílus második alapállását.

A Sith most először nézett rá. Magában felmérte ellenfele

testtartását, és ösztönösen kiválasztotta a legmegfelelőbb ellenszerét a stílusnak. Persze, már jól tudta, hogy a fénykardra ezúttal nem lesz szüksége.

- Tudod, miért vesztettetek mindig, és miért fogtok ezután is? - szólalt meg társalkodó hangnemben.

- De hiszen nyertünk! A császárod halott!

- Azért, mert igazából nem értitek ez Erő valódi mivoltát.

A sith, baljában a kardját markolva lassan felállt, és ügyet sem vetve a jedi közbevetésére, folytatta.

- Vajon ki, és mikor volt az az együgyű jedi, aki kitalálta azt, hogy az Erő lényege, a valódi fokmérője az, hogy milyen nehéz tárgyat tud vele felemelni?

A jedi elveszítette a türelmét, és támadásba lendült. Tökéletes mozdulataival zölden izzó vonalakat hasított a térbe, ellenfelének meg kellett volna hálnia, minden józan számítás szerint. Viszont mégsem ez történt; a vágások tökéletesek voltak, épp csak... a célpont nem volt soha ott, ahol lennie kellett volna. A sith észvesztő hajlékonysággal és gyorsasággal tért ki minden egyes vágás elől, s szavai egy pillanatra sem akadtak el.

- Nem, barátom, nem ez az Erő igazi mércéje. Sokkal inkább a precizitás. Ha elég ideig élnél, amire sajnos egyre kevesebb esélyed, talán megértenéd.

Szűrés követ vágást, fordulatot, atletikus ugrássorozatot, ám a fekete kámszás alak még mindig sértetlen, és a kardja sem villant fel.

- A precizitás. Annak a képessége, hogy megragadj egy apró, jelentéktelen dolgot, és megváltoztasd az állapotát, az őt körülvevő tér nagy öröme. Nézzük például ezt!

A fekete férfi egy valószínűtlen támadó mozdulatot tett, mutató és hüvelykujjával a jedi felé bökött. A következő pillanatban halk pukkanás hallatszott, és a jedi bal szemébe jeges fájdalom hasított. Sikoltva kapott véresen tátongó szemüregéhez, pár pillanatig föl sem tudta fogni, hogy a sith felrobbantotta a szemgolyóját. Kardja a hideg kőre hullott, és kikapcsolt.

A fekete kámszás férfi elégedetten engedte le a karját. Mosolyogva lépett a földre rogyott férfihez, közben aktiválta vérvörös fénykardját. A barlangban mindent elárasztott a

baljóslatú fény.

- Látod, milyen egyszerű? A precizitás! Nem kell hatalmas köveket megmozgatni, hogy agyonüsselek veled, nem. Csupán a megfelelő pontokat kell megcélozni. Vegyük például a csontozatot... - egy laza ujjmozdulat, halk reccsenés, és a jedi újra felkiáltott.

- Ez a bal lábszárcsontod volt. De ugyanilyen egyszerűséggel eltörhetem a jobb lábszárcsontot, a bal medencédet, a jobb kézfejed apró kis csontocskáit, vagy akár az arccsontodat is - ujj lendít, reccsenés, sikoly, ujj lendít, reccsenés, sikoly, reccsenés, sikoly, reccsenés, sikoly.

- Látod már? Nincs szükség hatalmas tömeget megmozgató erőre. Elég, ha pontosan tudod, mi az a kis tömeg, amit mozgatni akarsz!

- De... ez lehetetlen! - Lihegett a jedi, elhallóan. - Az Erő nem képes ilyesmire!

- Tévedsz barátom! A Jedik nem képesek ilyesmire! Mert vakok, és megbénítja őket saját tudatlanságuk!

A zöld penge váratlanul aktiválódott, és a jedi ép baljába röppent.

- Még nem győztél, Első Darth! - Hangja fájdalomtól elcsuklott, de mégis megpróbált talpra vergődni.

A sith sajnálkozva nézte.

- Még mindig nem érted, igaz? Precizitás! - apró ujjmozdulat, és a jedi zöld fénykardja szikrákat hányva összehorpadt, mint egy alumínium hordó a legmélyebb óceán fenekén. A zöld fény kialudt, és a kard a jedi elerőtlenedő ujjai közül a sith felé lebegett. A szemével egy vonalban aztán megállt, és szépen lassan apró darabokra bomlott, minden egyes alkatrész elvált társaitól a figyelő szemek

keresztútjében. Végül felbukkant az is, amit keresett, egy zöld jedi kristály.

- Mondom neked, a precizitáshoz nem feltétlenül szükséges a hatalmas Erő - a kristály a jedi vérben úszó arca elé lebegett, az megpróbált erőtlentül érte nyúlni. Kétségbeesése igazi nyalánkság volt a sith-nek.

- Viszont, ha a precizitáshoz Erő párosul... - a zöld kristály felvillant, majd apró szilánkokra robbant - bármire képes lehetsz!

- Ezt nem teheted! - nyögte a megnyomorított férfi. - Ez a sötétség nem maradhat sokáig rejtve a Jedik elől, Darth!

- Nevezz végre a nevemen, te szerencsétlen korcs! Darth Bane vagyok, és ne hidd, hogy nevetséges mestereid valaha is megtalálhatnak! Öregebb vagyok, mint ti valamennyien együtt véve! És most dönts! Meghalsz itt és most, vagy csatlakozol hozzám, mint új tanítvány? Úgy érzem van még számodra remény... akárhogy is, a jedi, aki ide belépett, meghalt. Dönts hát, hogy veled halsz-e? Sok dolgunk van még...

Magyarázatok:

- Darth Bane egy Dessel néven született Sith lovag volt. 1026 évvel a yavini csata előtt látta meg a napvilágot, szegény, bányász családban.

- Állítólag Bane-t tanítványa, Zannah ölte meg, mert nagyobb hatalomra vágyott.

- Bane nevéhez fűződik a Darth név, hisz ő találta ki, hogy minden Sith neve elé oda rakják a „Darth” szót.

- Én csupán eljártam a gondolattal, hogy „mi lett volna, ha...”

Lothryen

EMLÉKEK

Nem látott semmit. Nem érezte, hogy lett volna teste. Csak azt az őrjítő zajt hallotta, a gépek zakatolását, az emberek beszélgetését. Mintha a dobhártyája akart volna átszakadni. Mintha a félelem, amit érez, felemésztette volna belülről. Óráknak tűnő percekig volt ott, mozdulatlanul, míg valami fel nem emelte. Érezte, hogy az ujjak, amik fogják, lágyak voltak, és kecsesek. Biztos volt benne, hogy egy nő volt az. Valószínűleg ember. Pár másodpercig volt csak a levegőben, majd az ismeretlen lány letette. Érezte, hogy valami csiklandozza hátul, majd lassan tudatosult benne, hogy már a törzsét is érzi. Ekkor elindult előre, valamilyen ismeretlen, külső erő hatására. Minden erejét arra használta, hogy kinyissa a szemét, de sikertelenül. Ekkor valami szörnyű fájdalom hatolt a vállába, minek kíséretében már a karjait is elkezdte érezni. Rettentően félt, ordítani akart, de nem jött ki hang a torkán. Próbált megnyugodni, de ebben az sem segített, hogy hirtelen megemelkedett, és az előző fájdalom hatványozásával megérezte a lábát, először a balt, majd a jobbát. Perceken keresztül érezte, hogy valami húzza előre, de ezt már nem akarta hagyni. Minden idegszálával arra törekedett, hogy kiszabaduljon. Elkezdett rángatózni, a lábával rugdosódni, mikor hirtelen megállt. A gépek zaja halkult, az emberek beszélgetése hangosabbá vált, érthetőbbé.

Ekkor, sokadik próbálkozás után, végre kinyitotta a szemét, egy hangos, fájdalmát kifejező ordítás közepette. Teste mezítlen volt, haja a válláig ért, bőre sápadt volt.

A falak fehérek voltak, és három, döbönt arcú, tejszínű

köpenyt viselő férfi állt előtte, és mindhárman őt nézték. A közepén álló férfi halk suttogást intézett a jobbán állóhoz.

- Végig tudatánál volt?

Erre csak egy visszafogott bólintást kapott válaszul. A baloldalon álló, szőke férfi megtörte a csendet.

- Üdvözlünk, J1! Reméljük, nem haragszol ránk az előbbiekért.

- Kik... vagytok? - a szavakat nehezen formálta meg, mintha még soha életében nem beszélt volna.

- Mi vagyunk az atyáid. De hidd el, napokon belül, minden emléked a helyére kerül.

Ekkor a közepén álló vette át a szót.

- Carlo Lindusztrin, egy tökéletes jedi volt. De meghalt akkor, mikor aktiválták a 66-os parancsot. Végrendeletében, ha lehet így fogalmazni, azt írta, hogy a tudatának egy részét építsék bele, másolják át a droidjába. Csakhogy időközben a droid is megsemmisült, pár alkatrészt leszámítva. Akkor még nem tudtuk, hogy mért nem sikerülnek az ezelőtti próbálkozások, de most már tudjuk, hogy a szerves összetevő hiányzott. Ez ötven évvel ezelőtt volt. És végre, a technika, és a folyamatos kereséseknek hála, sikerült létrehozni téged. Viszont hiába helyeztük beléd az emlékei nagy részét, tudtuk, hogy a szerves összetevőkön kívül szükség lesz egy sokkra is, ami beindítja azt. Ezért kellett tudatodnál lenned. Így is, számításaink szerint, több napra lesz szükség...

J1 becsukta a szemét, majd pár másodperc múlva újra kinyitotta.

- Tévedtetek! - hangja határozott volt, szemében az érzelmek véres csatája látszódott - Most pedig... adjatok ruhát, és mondjátok... miről maradtam le?

JAMES LUCENO: TARKIN

HomoErgaster

Az ember olvasás közben vagy informálódik, vagy szórakozik. Optimális esetben mindkettő. Ha a mű a Star Wars univerzum darabja, és az olvasó rajongó, a hatás még összetettebb. Ha jó – olvastam már rosszat is – akkor elsősorban szórakoztató. Amennyiben olyan fajsúlyú az író, mint James Luceno, akkor a szöveg garantáltan hasznos háttereket ad a tárgyalt karakterhez, eseményekhez. Wilhuff Tarkin nagymoff nem akárki, Luceno Tarkin regénye pedig nem hétköznapi olvasmány.

Ő a Birodalom szuperfegyverének első embere, a Birodalom első nagymoffja. Peter Chushing személyesítette meg, oly zseniálisan, hogy ezzel az eggyel elhomályosította minden előző szerepét... ami azt illeti minden utána következőt is. Chushingon beteljesült Alec Guinness, Kenobi mester megszemélyesítőjének aggodalma, mi szerint csak e miatt a szerep miatt fognak emlékezni majd rá. Chushing volt Sherlock Holmes, van Helsing, meg még sok minden. Lásd lentebb egy vázlatos filmográfiában. De ő már örökre Tarkin marad!

A jéghideg technokrata-fasiszta figuráját figyelve a filmben, két dolog szokott eszembe jutni:

1.) talán Tarkin alapozta meg Lucasban az egyfilmes negatív szereplő koncepcióját a sagán belül, amelynek másik ékes példája Darth Maul.

2.) Feltűnő kisé, hogy a jelmezes rajongók közül senki nem választja Tarkint! Persze lehet azt mondani erre, hogy Chushing arvonásai annyira egyediek, hogy ez visszarettent minden megátalkodott rajongót. Ezzel csak az a probléma, hogy Carrie Fisherre sem egyszerű hasonlítani, mégis tele van a világháló Leiákkal. Az sem állítható ugyebár, hogy mindenki csak pozitív karaktert választ. Na mindegy.

Tarkin alakja egyé vált a „technológiai szörnyeszülöt-tel” ahogy Darth Vader nevezte a regényben a halálcshellagot. De ki is ő? Kérdeztem sok éven át magamtól, válasz nem volt. Csak egyszer villant fel némi plusz infó egy regénytrilógiában, amelynek egyik helyszíne az ún. Bendő, a galaxis fekete lyukakkal teli közepe. Meglehető, ez az új Disney kánonban felejtős lesz.

Viszont Luceno regénye megrajzolja az embert, a háttérét, hogy ki is ő, és honnan jött. Kell-e ennél több egy rajongónak? A könyv magyar megjelenésére régóta várok, és nemrégén sikerült is beszereznem. Nem sokat hernyóztam, egyetlen nap alatt elolvastam. Luceno nem csak Tarkint mutatja be, hanem a Vaderhez való viszonyát is árnyalja. A nagymoff gyanítja ki rejtőzik a maszk alatt. Az olvasmány számos érdekességet tartogat, miközben egy a Birodalmi holohálózatba behatolt kalózcsoportot üldöznek... ők ketten. A szupertitkos építkezés, egy nagymoffi kinevezés, ezek a hátterek, a birodalom hatalmi struktúrájának megszilárdítása idején. Az olvasmányosság mellett a könyv erénye, Tarkin szülővilágának, és ifjúkorának megrajzolása. Mindenkinek, akit megragadott, a nagy brit színész Peter Chushing alakítása, melegen ajánlom e könyvet!

